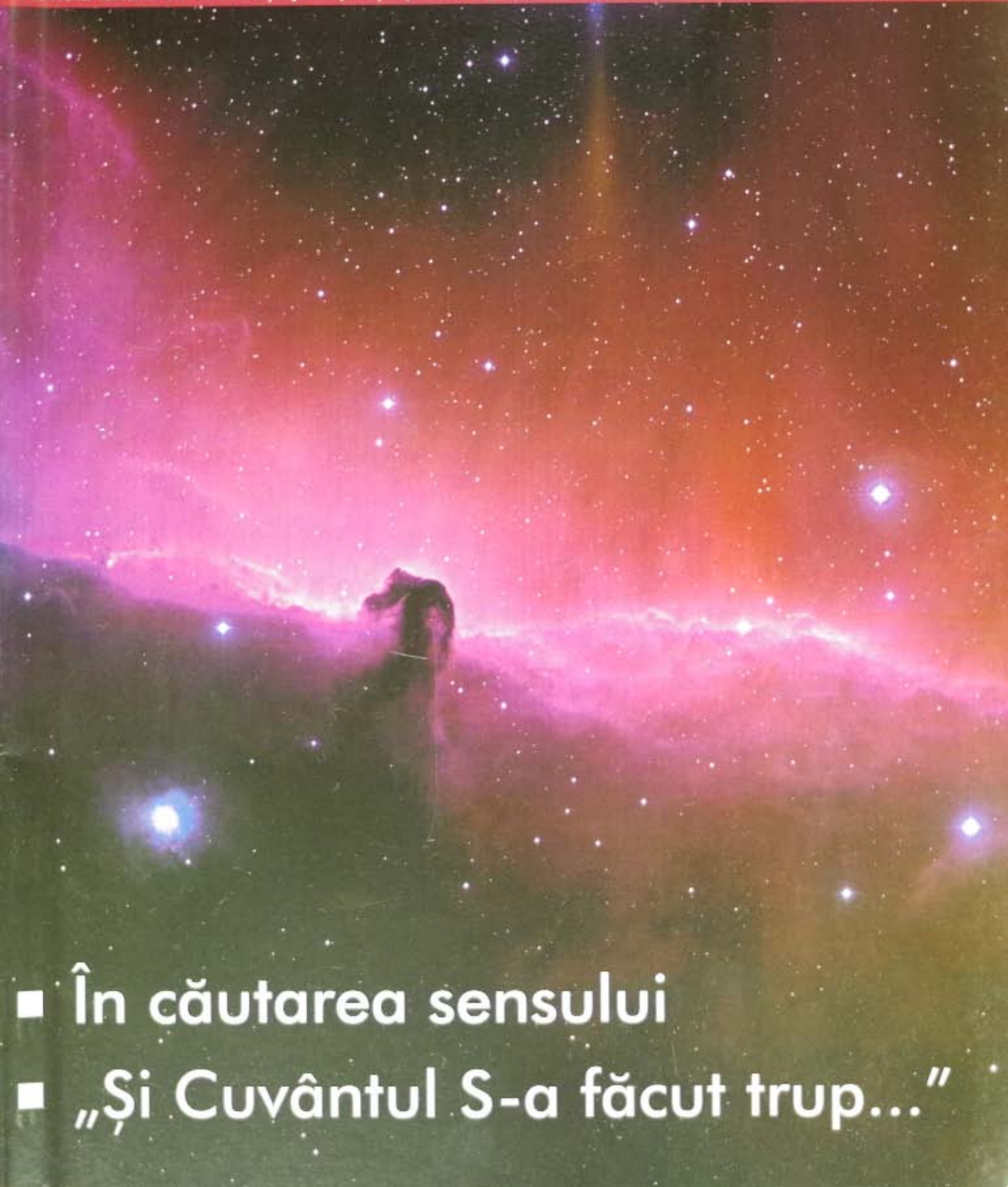

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Decembrie 2009

-
- În căutarea sensului
 - „Și Cuvântul S-a făcut trup...”

4

11

12

23

22

SUMAR

Editorial

- 3** „Și Cuvântul S-a făcut trup...”
Virgiliu Peicu

Istorie biblică

- 4** Istoria nespusă a Betleemului
Laurențiu Ionescu

Spiritual

- 6** Sărbători de iarnă, năravuri, hibe și alte metehne ale noastre
Norel Iacob

Săptămâna consacării pentru misiune

- 11** „Roagă-te și lucrează cu credință!”
Comitetul Uniunii

Raport pentru buget

- 12** Roagă-te și lucrează!
Teodor Huțanu
- 16** Raportul secretarului
Ioan Câmpian Tătar
- 18** Raportul trezorerului
Eduard Călugăru
- 19** Semne bune anul are

Credința de fiecare zi

- 22** Credința și finanțele în timpul din urmă
Edward Reid

Misiune externă

- 23** Dincolo de granițe
Ioan Câmpian Tătar

Școala de Sabat

- 24** Comunicat privind serviciile divine ale Școlii de Sabat și Orei de rugăciune
Comitetul Uniunii

Educație

- 25** Clarificări cu privire la predarea religiei, conform legislației în vigoare

Sănătate

- 26** Despre obiceiuri bune și sănătatea dinților
dr. Florian Vasileoiu

Știri

28

Pagina copiilor

- 30** De ce nu a stat ceasul?
Alina Badea

De la inimă la inimă

- 31** În căutarea sensului
Paul Pauliuc

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVI, DECEMBRIE 2009

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Pirlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Iacob Pop, Romică Sîrbu, Nelu Borcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Magyarsî Barna, Constantin Dinu

Director:

Iacob Pop

Redactor: Alina Badea

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:

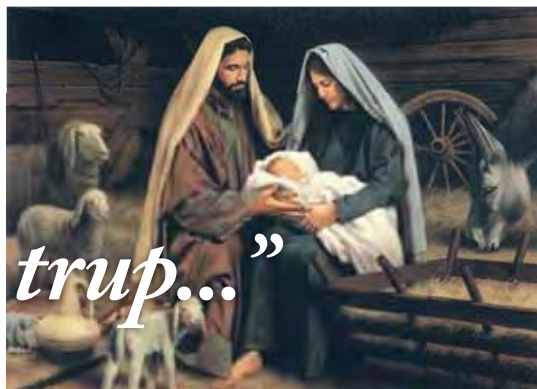
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

„Și Cuvântul S-a făcut trup...”

La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. (Ioan 1,1-4.14)

Cu aproximativ cincizeci de ani în urmă, niște arheologi care au făcut săpături în Asia Mică au descoperit o inscripție care i-a surprins. Aceasta menționa „ziua nașterii zeului suprem”, vestită lumii printr-o „evanghelie”.

S-a crezut la început că este vorba de un text creștin și că se referă la Isus Hristos. Dar, conform datării, textul se dovedea anterior nașterii lui Isus. În cele din urmă, s-a stabilit că „zeul” a cărui naștere era evocată în inscripție era împăratul Octavian Augustus, succesorul lui Iulius Caesar.

Eroarea s-a datorat faptului că această inscripție folosește termenul „evanghelie”, pe care ne-am obișnuit să-l atribuim doar cărților care vorbesc despre Isus Hristos. Dar ar trebui să știm că folosirea acestui termen este anterioară nașterii lui Isus. Expresia aparținea vocabularului politic al vremii, desemnând veștile bune și pe cele cu un caracter unic ce trebuiau vestite în tot imperiul. Deci un eveniment era „evangelic” dacă provoca bucurie, fericire, sărbătoare și avea influență asupra societății, aducând și menținând pacea lumii.

Trei tipuri de evenimente puteau să stea la originea unei evanghelii împărătești: o naștere în familia imperială, încoronarea unui nou cezar și victoriile sportive sau militare care erau receptate ca premise ale unor vremuri de pace.

Un astfel de eveniment justifica proclamarea lui până în provinciile cele mai îndepărtate și de curând atașate Imperiului Roman. Iar dacă proclamarea era însoțită de sărbătoare, întotdeauna aveau loc acte de grațiere și erau împărțite daruri.

Mă surprinde foarte plăcut cum au gândit cei care au trăit în timpul lui Isus și care au scris despre viața Sa „Evanghelia” – vestea nașterii unui Rege!

Este limpede paralelismul dintre evanghelia nașterii unui cezar și nașterea lui Mesia. Întruparea lui Isus în Betleem este un fapt oficial, important, având dimensiunea unei semnificații absolute, cu privire la mântuirea oamenilor. De aceea, nașterea „Cuvântului” care „S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr”, deci întreaga poveste a Betleemului, poate primi apelativul de „evangelic”. Pe acest eveniment al Betleemului se fundamentează credința creștinilor. Evenimentul acesta

ne dă speranță și ne deschide perspectiva viitorului veșnic.

Apostolii aveau convingerea că, prin nașterea lui Isus, realizarea planului lui Dumnezeu intra în etapa hotărâtoare, după cum anunțaseră profeții Vechiului Testament. (Fapte 2,14-30) Cei care au fost martorii Betleemului ne povestesc o istorie și proclamă faptul că „... un Copil ni S-a născut un, Fiu ni S-a dat și domnia va fi pe umărul Lui...” Ar fi nevoie de toată reaua credință a „înaltei critici” pentru a contesta existența istorică a lui Isus.

Mulți au comentat vârtejurile și conflictele din jurul acestei istorii. Unii au înțeles-o, alții n-au înțeles-o. Însă e limpede că „evanghelia” nașterii lui Isus nu poate fi înțeleasă decât dacă trăiești o experiență religioasă autentică, în Isus Hristos. Doar experiența personală a nașterii din nou dă fundament credinței și înțelegerii evenimentului de la Betleem.

Pentru mine, Isus Hristos este Domnul. Și aceasta este mai presus de orice. Isus transcende istoria și o deschide spre viitor. El Își actualizează existența trăind în noi și noi în El. Aceasta este vestea bună care ne cheamă în mod natural la proclamare și părtășie. Evanghelia nașterii sau întrupării lui Isus nu poate rămâne nici ascunsă, nici esoterică. Proclamarea ei definește dimensiunea esențială a credinței.

Dacă astăzi credinciosul nu-și descoperă destinul în jertfa întrupării lui Hristos și dacă nu sesizează necesitatea vestirii Evangheliei veșnice, în ciuda greutăților ivite dintr-o cultură secularizată, nu văd cum va putea să-și justifice credința în viitorul veșnic. Și nu cred posibilă scăparea de o eronată înțelegere a viitorului și a existenței bisericii.

Mie, Betleemul îmi dă speranță. „Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” (Isaia 9,6)

Virgiliu Peicu
redactor-șef

Laurențiu Ionescu este lector universitar doctor la Institutul Teologic Adventist de la Cernica.

Pe la porți au început să se audă colindătorii. Orașele s-au gătit cu lumină. Brăduții, stelele, renii, moșii, sacii, săniuțele, toate sunt pregătite. Lumea sărbătorește. La colț de stradă, în fața unor biserici mai poți vedea și reprezentări ce aduc cu noaptea aceea. O iesle, un grajd, Maria, Iosif și Pruncul. Noaptea Pruncului. În puține limbi a mai rămas ceva care să ne amintească de noaptea aceea când, „la împlinirea vremii”, S-a născut Hristos. De asemenea, sărbătoarea e departe de ceea ce s-a întâmplat atunci. N-are rost să intrăm în detalii ca să înțelegem de ce este așa. Istoria ne-o spune. Istoria primelor veacuri de creștinism. Sărbătoarea unită cu nelegiuirea. Hristos și *Sol invictus* (Soarele învingător) în aceeași „oală”.

Indiferent de felul în care îi serbează oamenii amintirea, noaptea aceea a avut loc. E cea mai frumoasă noapte. Vreau să vă spun povestea ei. Povestea nopții în care s-a dat deoparte perdeaua ce separă lumea pământului de lumea cerului – povestea nespūsă a Betleemului.

Niciun oraș nu s-a pregătit. N-a împodobit nimeni nici brazi, nici palmieri. N-au fost nici lumini, nici sănii, nici reni, nici saci. Nici măcar un „loc în casa de poposire”. Ce-a fost atunci?

Era o stea. Neaprinșă de oameni. Văzută de toți, de la Ierusalim până în Răsăritul cel îndepărtat. Așa ne spun magii: „... căci am văzut în Răsărit steaua Lui.” O stea de îngeri. Îngeri care caută și îngeri care călăuzesc. Poate că aceeași care, „când au fost puse temeliile pământului, au izbucnit în cântări de laudă” (Iov 37,7). Îngeri străbătând cerul, îngeri căutători.

Pe pământ, liniște. Prea mare liniște. Fără petarde (cum ne-am învățat în ultimii ani), fără lumini, fără așteptători. Îmi sună în urechi cuvintele colindului: „Steaua sus răsare ca o taină

mare, / Steaua strălucește și lumii vestește...” Cărei lumi? Unei lumi care doarme. În noaptea în care nimeni n-ar fi trebuit să doarmă, pentru că Se năștea Pruncul – Copilul făgăduit. „Un copil ni S-a născut și domnia va fi pe umărul Lui.”

Și totuși îngerii s-au oprit într-un loc. În locul în care erau așteptători. La turmele păstorilor care Îl așteptau. Păstori așteptându-și Păstorul. Ce minune! Atunci s-a deschis cerul și au văzut oastea cerească. Oastea care cânta „Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte și pace pe pământ”. Ce spectacol, ce splendoare, dar cât de puțini spectatori! N-a fost nimeni de față. Atât de puțini martori! Ce frumos a zis poetul: „Când S-a născut Isus în fân, în ieslea cea săracă / Și boii peste El suflau, căldură ca să-I facă.” Așa a fost noaptea nașterii – mare taină, cum zice vechiul colind latin.

*O magnum mysterium,
et admirabile sacramentum,
ut animalia viderent Dominum natum,
jacentem in praesepe!*

*O ce taină mare,
ce sacrament măreț,
să vadă animalele pe Domnul care S-a născut,
întins într-o iesle.*

Ce taină, ce mister! Să nu fie aproape nimeni de față. Au venit doar păstori. Au venit doar magii. De aproape și de departe. Călători conduși de îngeri, călători conduși de stea, călători conduși de Cuvânt.

Despre magii de la Răsărit se spune că citiseră cuvintele vechi, care ajunseseră în țara lor în sulurile aduse din țara evreilor. Acolo, încă de la începuturile Cărții, stătea scris: „O stea răsare în Iacov, un toiag de cârmuire în Israel.” Și credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu.

Istoria a Betlee

Din generație în generație, înțelepții aceștia au transmis credința aceasta. Și nu s-a stins pentru că venea din Cuvânt. Pentru ei totul a fost atât de clar – „am văzut în Răsărit steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui”. Și, când au văzut steaua, au mers după ea și au ajuns până la El. Și I-au adus daruri, și I s-au închinat. De departe, au ajuns până înaintea Lui, deoarece au citit din Cuvânt.

Despre ceilalți, despre păstori, se spune la fel. Citeau din suluri despre profețiile legate de Mesia și îngerii i-au văzut și li s-au arătat. I-au îndrumat și le-au zis: „În cetatea lui David vi S-a născut Mântuitor.” „Au mers și au găsit întocmai cum le spusese îngerul.”

Mă opresc din scris, mă opresc de la toate și mă întreb: Dacă aș fi trăit atunci, cum ar fi fost acea noapte pentru mine? M-ar fi găsit dormind, m-ar fi găsit citind din Carte, m-ar fi găsit mergând după stea? Grea întrebare.

Noaptea aceea s-a dus. Atât de frumoasă, însă atât de pușini ca s-o vadă. Pentru că nu s-a găsit loc pentru El. Nu pentru că nu era loc. Loc era destul. Atâtea case, atâtea palate, atâtea familii. Însă nimeni nu l-a făcut loc. Și Isus nu intră cu forța. Așa că S-a născut într-o iesle. Acolo l-au făcut loc.

Nu știu dacă mai putem repara greșeala aceasta. Pe vecie va rămâne amintirea Împăratului care Se naște în iesle. Nu știu dacă mai putem retrăi noaptea aceea din Betleem. Știu însă un lucru. Că îngerii încă mai zboară cu veste bună prin mijlocul cerului (Apoc. 14). Știu că Isus va mai veni o dată cu toți îngerii Lui.

Nu L-am primit la Betleem și El nu S-a supărat, pentru că ne iubește mult. Mai mult decât de imaginăm. Și de-atunci tot bate pe la uși: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” (Apoc. 3,20)

Poate că citești aceste rânduri chiar în seara de Betleem. Poate că nu le citești atunci. El bate la ușă în fiecare seară. La fiecare ușă. Știu că în noaptea aceea din Betleem nu s-au deschis uși. Ce păcat! Dacă în seara aceasta auzi cum bate la ușă ta, deschide-I! Și Isus va intra și îți va spune povestea nespusă la Betleem. Vrei s-o auzi? Deschide-I!

nespusă mului

Să ne cunoaștem familia adventistă...

RUSIA

Cu un teritoriu de peste 17 milioane de km², Federația Rusă este, fără îndoială, cea mai rece și cea mai întinsă țară a lumii, având ca vecini, printre multe alte state, și SUA, Japonia sau China. Urmașă de drept a fostei URSS, rămâne una dintre vocile cu influență ale spațiului politic și economic mondial, în ciuda problemelor economice și a scăderii populației.

Mesajul adventist a ajuns prima dată în Rusia prin intermediul publicațiilor de limbă germană trimise celor apropiați de emigranți din Statele Unite.

În anii '70 ai secolului XIX, Teofil Babienco începe să studieze Biblia și adună un număr de credincioși în jurul său. Deși exilat, el continuă să cerceteze Scriptura și, în 1877, înțelege că trebuie să păzească Sabatul și să aștepte revenirea Domnului Isus. Zece ani mai târziu va auzi de Biserica Adventistă și, împreună cu o parte dintre apropiații săi, i se va alătura, Babienco fiind primul prezbiter adventist hirotonit din această țară. În 1886, când L. R. Conradi a vizitat Rusia, existau, după cunoștințele lui, peste 45 de păzitori ai Sabatului, de două ori mai mult decât membrii bisericii. În ciuda persecuției și a dificultăților, la începutul secolului XX, în Rusia erau deja peste 1.000 de membri adventiști și 28 de biserici.

Începutul perioadei comuniste a adus în doar câțiva ani dublarea numărului de membri și tipărirea de Biblii în limba rusă pe fondul unor libertăți fără precedent. Această perioadă a durat însă doar până în anul 1929. De atunci și până la căderea regimului comunist, biserica de aici a trecut prin perioade deosebit de grele.

Astăzi, în Rusia sunt peste 51.000 de membri împărțiți în două Uniunii: una în Siberia, în partea de est, și cealaltă în partea de vest.

Campaniile de evanghelizare organizate de invitați sau de membrii bisericii locale, Casa de Editură, Seminarul Teologic, acțiunile ADRA sau programele de sănătate sunt mijloacele prin care Biserica Adventistă de aici încearcă să fie sare și lumină într-o lume tot mai obosită și străină.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

A large evergreen tree stands in a snowy landscape under a bright starry sky. The tree is dark green and dense, with its branches reaching out. The ground is covered in a thick layer of snow. In the background, a bright star or light source creates a large, radiant starburst effect against the dark blue sky. The overall scene is serene and festive, typical of a winter holiday setting.

Sărbători de iarnă, năravuri, hibe și alte metehne ale

– a treia scrisoare către Teofil –

de Norel Iacob

Capitolul 1

Theo-file îți scriu acum, mai mult din pricina numelui tău¹. S-ar putea să ne știm bine unul pe altul sau poate că nu ne-am văzut niciodată, dar sunt convins că te-aș recunoaște dintr-o privire. E drept că două milenii sunt covârșitor de lungi față de idealurile noastre octogenare, dar, în afară de ceva erodări genetice moștenite de la bătrânii noștri, nu ne-am schimbat prea mult.

„Viitorul și trecutul
Sunt a filei două fețe,
Vede-n capăt începutul
Cine știe să le-nvețe [...]
Căci acelorași mijloace
Se supun câte există,
Și de mii de ani încoace
Lumea-i veselă și tristă”².

Sper că n-o să mă bănuiești de simplism ascuns la umbra unor citate celebre. Desigur, văd și eu progresul, dar bătrânele noastre cutume nu renunță ușor la efortul lor de supraviețuire. Cei care-și leagă numele de Numele Lui trăiesc aceeași istorie indiferent de epocă. Așadar, am găsit cu cale, preaalesule *Prieten al lui Dumnezeu*, să-ți scriu în șir lucruri care s-au petrecut printre alții, dar care trăiesc încă în noi. După ce vei citi rândurile mele, să pornești a cerceta cu *deamăruntul* toate aceste lucruri de la obârșia lor, ca să te convingă temeinicia învățăturilor pe care le-ai primit.

Capitolul 2

E drept că apele sufletului ne sunt tulburi. Pruncul care, prin plânsul Lui, a tulburat odată liniștea unei nopți sfinte, liniștea unui palat, a unei cetăți și a unui popor a tulburat mai apoi o planetă întreagă prin glasul Său care răzbește și mai tare după tăcerea din mormânt. Într-un fel sau altul, umanitatea luptă cu El întreaga viață. Să nu te mire, deci, că dragostea ta pentru El va trebui să înfrunte opacități inexplicabile și moșteniri care devin tradiții tot mai nesfinte. Tu să știi să taci, să cumpănești, să faci și nu să argumentezi sau să disprețuiești. Fii îngăduitor cu toți, iar pentru a-ți forma o convingere, caută adevărul cu sârguință și fără prefăcătorie.

Capitolul 3

De câtva timp, am pășit din nou îngrijorați în iarnă, pentru că sărăcia și frigul nu ne mai permit să privim idilic sosirea alaiului de strălucire albă. De fapt, pe la noi, greu mai vine iarna cu zăpadă, sortindu-ne de multe ori numai noroi înghețat și-un frig de-ți crapă oasele. În felul acesta, lui decembrie nu-i

mai rămân adesea decât podoaba ghirlandelor, a becușelor colorate, a moșilor bărboși și a cerbilor împăiați, a ofertelor aparent generoase și muzica de sărbători. Înecați până peste cap în pregătiri sau întristați de lipsuri și frustrări, ne pregătim trecerea peste pragul acestor zile, în care diferențele dintre noi se arată hidos când împărțim cadourile simbolice în orfelinate și căminele de bătrâni. Un spectacol al contrastelor, pricinuit de sărbătorirea nașterii Domnului de care uităm ironic, în cele din urmă, în fiecare an. Așa că nu mă mai uimește uitarea sau simulacrul de creștinism și umanitate care se cere aproape ca o regulă de bun-simț în decembrie. Dar aceste gesturi, generate mai degrabă de codul bunelor maniere decât de imboldul religios, uman sau etic, mă întristează. Ne rămâne adesea doar ignoranța cu care îi zâmbim indulgenți Moșului și ne mințim copiii (ca într-un suprem gest de dragoste față de ei) sau chipul comercial al acestei perioade din an, care nu mai vorbește semnificativ despre începutul celei mai uimitoare vieți trăite pe acest pământ.

Pe vremea când olandezii imigranți au întemeiat colonia New Amsterdam, copiii lor încă se bucurau de tradiția vizitei Sfântului Nicolae pe 5 decembrie, pentru că olandezii păstrasera acest obicei catolic chiar și după Reformă.

Mai târziu, când sub autoritatea Angliei colonia devenea New York, figura plăcută a lui *Sinterklaas* a trezit în inimile copiilor englezi dorința de a fi și ei vizitați de un asemenea personaj ceresc. Englezii, majoritatea prezbiterieni, nu doreau o asemenea asociere catolică și au rezolvat problema transferând vizita misteriosului *Santa Claus* în ziua de 25 decembrie și schimbând radical imaginea personajului.

În spatele acestui nume, de fapt, stă imaginea zeului germanic Thor – zeu al țăranilor, un bătrân jovial și prietenos, cu o prezență fizică masivă și cu o barbă albă, lungă. Culoarea sa era roșu și elementul puterii sale, focul. Bubuitul tunetelor era sunetul carului său, pentru că el era singurul zeu care nu călărea, ci conducea un car tras de două capre albe – Cracker și Gnasher. El lupta cu giganții de zăpadă și gheață. Locuia în Ținutul de Nord, unde își avea palatul printre aisberguri. În case, vatra era un loc sfânt, dedicat acestui zeu care cobora pe horn în casele oamenilor.

Bătrânul Crăciun, al cărui nume este asociat în engleză cu un sfânt, n-are de fapt nicio legătură cu religia creștină. (Vezi Francis X. Weiser, *Handbook of Christian Feasts and Customs*, New York: Harcourt, Brace and World, Inc., 1958, p. 113, 114).

¹ „Teofil” înseamnă prietenul lui Dumnezeu.

² Mihai Eminescu, *Glossă*.

noastre

Fie provocați de aceste neconcordanțe, fie dintr-o dorință puritană, justificată în mare parte, ne mâniem împotriva celor care au ales 25 decembrie, o dată asociată primordial cu o sărbătoare păgână, pentru a o transforma în sărbătoarea nașterii Mântuitorului. Ne deranjează asocieria păgânismului cu episodul nașterii speranței pe pământ și încumetarea celor care poartă vina genezei atător tradiții, care au ajuns astăzi esența unei sărbători seculare cu pretext biblic.

Stabilirea oficială a unei date a avut loc abia în preajma anului 320, când Biserica din Roma a declarat ziua de 25 decembrie sărbătoarea oficială a nașterii Domnului. Pentru o vreme, multe biserici răsăritene au păstrat și alte date, dar, spre sfârșitul secolului al IV-lea, tradiția romană a devenit universală. Niciun motiv nu a fost oferit în mod oficial pentru alegerea acestei date. În consecință, au fost încercate multe explicații.

Unii dintre părinții bisericești au căutat să demonstreze că pe această dată S-a născut Domnul (de pildă, Clement din Alexandria, în *Stromata*, Book i, Clark's edition, p. 444, 445). Roma, însă, a afirmat cu claritate că data nașterii Domnului este necunoscută. O a doua explicație a avut un caracter teologico-simbolic – din moment ce Biblia îl numește pe Mesia „Soarele Neprihănirii”, s-a argumentat că nașterea Sa coincide cu începutul unui nou ciclu solar, adică Domnul S-a născut în ziua solstițiului de iarnă. Deși atractivă, o astfel de teorie nu are nicio bază istorică. A treia explicație, susținută de majoritatea cercetătorilor moderni, implică alegerea acestei date în urma unei influențe romane. De pe vremea lui Aurelian (275), romanii sărbătoreau *Soli Invictus* în ziua de 25 decembrie.

Mari sărbători religioase legate de cultul zeului Mithra erau ținute pe tot întinsul imperiului. Se pare că papii au ales intenționat această dată în încercarea de a-i atrage pe închinătorii soarelui către adorarea Fiului lui Dumnezeu (ideea este prezentă în lucrări ale autorilor contemporani evenimentelor). Noii convertiți care păstrau tradiții ale închinării soarelui erau aspru pedepsiți, ceea ce demonstrează, în opinia unor comentatori, că sărbătoarea nașterii Domnului a căutat să înlocuiască, nu doar să convertească o sărbătoare păgână (vezi Francis X. Weiser, *Handbook of Christian Feasts and Customs*, p. 113-114).

Nu poate fi ignorată, în cele din urmă, nici influența Saturnaliilor (sărbătoare populară romană, care dura o săptămână, începând de pe 17 decembrie). Multe obiceiuri de Crăciun provin de aici – alimentația excesivă, supraabundența de dulciuri, jocurile, schimbul de cadouri, obiceiul aprinderii de lumini (vezi Gordon J. Laing, *Survivals of Roman Religion*, New York: Longmans, 1931, p. 58, 62–65).

În Evul Mediu, misionarii care au convertit triburile păgâne ale Europei au transmis și celebrarea Crăciunului. Punctul culminant al istoriei sărbătoririi de Crăciun a nașterii Domnului se găsește între secolele XII și XVI. Aceasta este perioada introducerii celor mai multe dintre obiceiurile de Crăciun, dintre care unele fie au fost suprimate, fie au dispărut în timp, iar altele au suferit modificări.

Odată cu Reforma, sărbătoarea suferă schimbări majore în majoritatea țărilor Europei, prin suprimarea celebrării euharistice, a diverselor ritualuri liturgice, a venerării Maicii Domnului și a sfinților. În bisericile protestante s-a rămas la o predică și un serviciu de rugăciune. Spiritul religios al sărbătorii a început să fie înlocuit de o atmosferă de sărbătoare socială. Totuși luteranii au păstrat un spirit reverențios și profund religios al sărbătorii, în timp ce puritanii au condamnat chiar și formele reduse păstrate de Biserica Anglicană după separarea de Roma.

Ajunși la putere în Anglia, puritanii au scos imediat Crăciunul în afara legii. Când a fost restaurat, după reinstaurarea monarhiei în 1660, Crăciunul era o sărbătoare complet diferită. Aspectul religios a fost lăsat în seama preoților, în casele oamenilor sărbătoarea îmbrăcând forma unor petreceri fără caracter religios.

Descrieri ale sărbătorii din această perioadă se găsesc la Charles Dickens, *A Christmas Carol* și la Washington Irving, *Sketch Book*... În America, după controverse între tradiționaliști și puritani, abia pe la jumătatea secolului al XIX-lea, sărbătoarea a început să înflorească într-adevăr. Germanii au adus bradul de Crăciun, irlandezii alăturându-li-se prin învierea unui vechi obicei galic al așezării luminilor la ferestre. În curând, vecinii lor au preluat aceste obiceiuri, popularizându-le.

Capitolul 4

Totuși mi-e teamă că ochii noștri ne trădează în decembrie. Într-o diversivitate de succes, stridentele manifestări ale ipocriziei sezoniere devin centrul preocupărilor noastre. Ne rămâne prea puțin timp pentru a-i mai privi pe nefericiții care trec pe lângă noi sau pe nenorociții care așteaptă Crăciunul, cheltuindu-și banii pe alcool. Dezgustați de realitatea infamă a zilelor de pe urmă, ne retragem prematur dinaintea unui spectacol în fața căruia nu ne simțim responsabili. Dacă am avea ochii lui Dumnezeu măcar într-o singură zi de Crăciun, am descoperi, poate, în umbra largă a hanelor planetare, o mulțime de inimi simple, unde Pruncul încă Se naște iar și iar.

Cu siguranță, mii de oameni încă se află în căutarea unui Dumnezeu, își fac semnul crucii, se roagă sau invocă vreun sfânt cu toată sinceritatea inimii lor, dorind să intre în grația lui Dumnezeu. Deși uneori nu le vedem, mai sunt suflete care tresar la vestea apropierei Crăciunului, sensibilizate de scena nașterii Mântuitorului. Când ochii lor sunt îndreptați spre ceruri, poate mai dispuși ca altădată să-L descopere pe Dumnezeu, ne vom întoarce privirea de la ei, pentru a ne respecta regula de neîntinarea cu sărbătorile „lumești”? Dacă sărbătorirea aceasta ne oferă oameni cărora

să le mărturisim nădejdea noastră și dragostea pentru Dumnezeu, vom spune „nu!”, motivați de „neamestecul” nostru cu lumea? Vom petrece timpul acesta al anului în frământarea argumentelor pro și contra, tulburați parcă

de nașterea Pruncului precum iudeii de odinioară?

Nu un calendar al controverselor anuale ni s-a dat să păstrăm. Nu avem decât moștenirea unui Nume și o Vestă Bună care trebuie răspândită cu orice preț. Nu indexarea devierilor „liberale”, ci aceea a binefacerilor sau a misiunilor ar fi o preocupare mai demnă de numele

de creștin. Nu vom iubi Crăciunul, nici nu-l vom apăra, dar să iubim orice ocazie aducătoare de apropiere între oamenii care își doresc un Dumnezeu viu. Să iubim oportunitatea de a împărtăși cu toți cei aflați într-un sălaș al deschiderii și sensibilității, reverberațiile sfinte ale evocării nașterii și vieții Mântuitorului nostru.

Din nefericire, Crăciunul, o sărbătoare cu un nume lipsit de semnificații biblice pentru omul obișnuit, este din ce în ce mai mult un simplu motiv mitic, generator mai degrabă de oportunități economice decât spirituale. Tradițiile care abundă tind astăzi să accentueze latura folclorică sau spiritualitatea națională (prin care nu înțelegem experiența religioasă a poporului, ci, mai degrabă, complexitatea vieții sale privită în ansamblul trăirilor interioare). Din această perspectivă, aspectul religios al sărbătorii este într-un evident con de umbră, aspectul ei social păstrând cu naturalețe prim-planul. Această realitate e demonstrată de accentul pus, de pildă, pe povestea lui Moș Crăciun, a bradului de Crăciun și a podoabelor sale, în pofida istoriei nașterii Mântuitorului.

Istoria bradului de Crăciun pare să coboare în creștinătate până în preajma anului 1000, în Germania, când, conform unei legende, Sf. Bonifaciu, care i-a convertit pe germani la creștinism, a întâlnit odată un grup de păgâni ce se închinau unui stejar. Mânios, sfântul a tăiat stejarul, în locul căruia a crescut mai apoi un brad pe care Sf. Bonifaciu l-a considerat un simbol al creștinismului.

Cu toate acestea, abia în secolul al XVI-lea, bradul avea să fie asociat cu Crăciunul. În Anglia, bradul ornate vine din Germania prin intermediul familiei regale. Prințul Albert, căsătorit cu regina Victoria, aduce cu sine obiceiul împodobirii bradului, englezii începând să copieze familia regală. A. F. W. Woolworth aduce în Statele Unite tradiția împodobirii cu ornamente din sticlă în preajma anilor 1890. Între 1870 și 1930, germanii sunt cei mai renumiți fabricanți de ornamente. După perioada mai dificilă din timpul războaielor și din anii postbelici, tradiția ornamentării se consolidează după 1980, Christopher Radko reîncepând producția ornamentelor scumpe de sticlă.

Copacul verde, ca obiect semnificativ, are rădăcini mai adânci în istorie decât încrucișarea sa cu creștinismul. La sosirea solstițiului de iarnă, egiptenii foloseau curmali ca simbol al perpetuării vieții și al triumfului acesteia asupra morții. Romanii, de Saturnalii (Saturn era zeul agriculturii) își împodobeau casele cu ramuri verzi și lumini. În Evul Mediu târziu, germanii și scandinavii puneau în casă sau în fața ei copaci verzi ca simbol al speranței în sosirea primăverii. Acestea sunt rădăcinile tradiției bradului de Crăciun.

O legendă spune că Martin Luther a început să decoreze bradul de Crăciun după ce, într-un Ajun geros, a fost impresionat de imaginea unor crenguțe de brad încă verzi în condiții atât de potrivnice. Ca să le poată povesti despre această scenă copiilor săi, el ar fi așezat în propria casă un brăduț împodobit cu lumânări aprinse în cinstea nașterii Domnului.

În America, se pare că obiceiul a ajuns fie prin emigranți germani, fie prin trupele hessiene în timpul Revoluției Americane. Obiceiul s-a răspândit însă greu, puritanii condamnând Crăciunul. Rezistența puritană a fost semnificativă până în preajma anilor 1870. Prin 1900, unul din cinci americani avea un brad împodobit, douăzeci de ani mai târziu, obiceiul fiind aproape universal (informații culese din două articole semnate de David Robson – „Extension Educator”, „Horticulture Springfield Extension Center” și din cartea lui Christopher Radko, *The First Decade*).

Capitolul 5

Două porniri guvernează nepriceberea noastră de a căpăta viziunea divină asupra a ceea ce ne înconjoară. Fie ne apărăm rădăcinile tradiționale, ca să păstrăm lumea așa cum o știm noi (animați probabil de convingerea că schimbarea este de la Diavolul însuși), fie încercăm să schimbăm biserica și viața ei pentru a sluji intereselor noastre sau pentru a crea un cadru legitim unor slăbiciuni păcătoase. Unii (din ambele categorii deopotrivă) se molipsesc de boala căutătorilor de scopuri și interese ascunse, în orice caz, de o corupție cvasipermanentă, premeditată și metastaziată. Despre ei, măcar putem spune că sunt dintre cei interesați de ceea ce se întâmplă. Mai este însă și categoria (poate cea mai largă) pentru care ignoranța și superficialitatea joacă rolul unui scut protector, dincolo de care acești fericiți necăutători

ne zâmbesc dezinteresați, ca unii care nu văd rostul atâtor frământări. Aici intră și o parte a generației tinere, cu loc de recreere și promenadă pe internet, tranchilizați de tubul catodic sau de jocurile computerizate – pe scurt, adepții lumilor virtuale, care nu găsesc necesar să gândească mai departe de o zi (sau o noapte) distanță, și nu mai departe de primele oportunități de distracție. Mă doare mulțimea îngrijorătoare a „transfugilor” (până nu demult ocazionali și noptatici) care calcă tot mai îndrăzneț hotarul moralității și al adevăratelor valori, gustând câte puțin din vanitatea dezolantă a spectacolului lumii.

Preaalesule Teofile, știu că ești ispitit și tu. Dar pentru că poți (în Hristos), poartă-ți mai departe curat elanul dragostei dintâi. Prea multe frământări generate de această perioadă calendaristică trebuie să-și piardă rostul între

noi. Nu prin indiferență însă, ci printr-o apropiere sinceră a fiecăruia dintre noi de Domnul nostru Isus Hristos.

Ne stă înaintea un an nou. Să-l începem altfel!

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu păstrează calendarul, posturile sau sărbătorile tradiționale și astfel nu celebrează Crăciunul ca sărbătoare ecleziastică. Cu toate acestea, este o obișnuință în unele comunități să se organizeze un program special pe tema nașterii Domnului, într-un Sabat apropiat de 25 decembrie. Adventiștii nu recunosc Crăciunul ca o sărbătoare a Bisericii din pricina absenței unei porunci divine care să o recomande și din pricina misterului care înconjoară data exactă a nașterii Mântuitorului.

Pe de altă parte, adventiștii au folosit spiritul acestui timp al anului pentru a le atrage atenția oamenilor la învățăturile biblice cu privire la nașterea Domnului și pentru a încuraja oferirea darurilor cu scopuri misionare. În anii 1860, J. M. Aldrich, secretar al SDA Publishing Association, scria: „Mica turmă trebuie, desigur, să-și amintească de aceste ocazii. Lucrul acesta este bun. Totuși aș sugera ca, în loc să le umpleți șosetele copiilor cu bomboane..., spunându-le că acea făptură mitologică – Moș Crăciun – a coborât prin horn sau a intrat pe gaura cheii și s-a ocupat cu atâta grijă de șosetele lor, mai degrabă să scrieți pe adresa acestei instituții și să le procurați una sau mai multe din următoarele mici cărți, cu adevărat deosebite, interesante și valoroase: *Betleemul și Copilul său...*” (*Review and Herald*, 5 dec. 1865).

Se pare că, prin 1870, devenise obișnuit ca în bisericile adventiste să existe un brad de Crăciun unde erau așezate darurile membrilor. În 1879, James White era de părere că nu este nimic rău în a folosi astfel de brazi de Crăciun în susținerea eforturilor de strângere a darurilor pentru misiune. El nu considera că folosirea brazilor are vreo legătură cu serbarea Crăciunului („Nu vedem nicio legătură necesară între brazi și sărbătoarea de Crăciun...” (*Ibidem*, 16 ian. 1879).

În discuția care a urmat, Uriah Smith considera că nu e nimic rău în a celebra ocazia nașterii Domnului pe 25

decembrie, fără vreo referință particulară la acea zi (*Ibidem*, 23 ian. 1879). E.

Lanphear, aparent un laic, se întreba dacă Domnul este onorat de o celebrare așa cum sunt oamenii obișnuiți să aibă (*Ibidem*, 6 feb. 1879). S. N. Haskell afirma că nu e nicio problemă să se sărbătorească nașterea Domnului cu brad de Crăciun și un serviciu religios (*Ibidem*, 20 feb. 1879). J. P. Logan, un laic, sugera că n-ar trebui să avem brad dacă folosirea lui rănește pe cineva care este mai „slab” (*Ibidem*, 22 mai 1879).

În decembrie, același an, Ellen White sugera numeroase cărți care ar putea constitui un cadou mai potrivit pentru copii în locul dulciurilor. De asemenea, ea sublinia că în timp ce mulți își petrec Crăciunul în „frivolitate și extravaganta, lăcomie și etalare...”, este privilegiul nostru să ne îndepărtăm de obiceiurile și practicile acestei generații degradate” (*Ibidem*, 11 dec 1879).

Cu privire la bradul de Crăciun, deși nu face nicio referire la folosirea sa acasă, declară că nu vede niciun păcat în așezarea sa în biserică. Sub ramurile sale, urmau să fie așezate daruri pentru biserică. În 1888, au fost trimise prelegeri bisericilor pentru Săptămâna de Rugăciune și pentru programele de Crăciun.

În 1890, Săptămâna de Rugăciune a fost programată între 20 și 27 decembrie ca un timp al dedicării și oferirii de sprijin misiunii în timp ce oamenii risipesc. În privința cadourilor, în timp ce admitea că mici daruri îi apropie pe cei care se iubesc și îi asigură că nu au fost uitați, Ellen White îndemna, de asemenea, la recunoștință față de Prietenul ceresc, considerând că aceasta este o datorie primordială. (*Ibidem*, 26 dec. 1882); Vezi Neufeld, Don F., *Seventh-day Adventist Encyclopedia*, (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association) 1995.

I – 9 IANUARIE 2010

SĂPTĂMÂNA CONSACRĂRII PENTRU MISIUNE

„ROAGĂ-TE ȘI LUCREAZĂ CU CREDINȚĂ!”

Avem o ocazie de aur în care, prin meditație, studiu și rugăciune, să ne concentrăm atenția asupra așteptării Mântuitorului și, astfel, să fim misionarii Săi în timpul de har extins cu încă un an. Fiecare dintre noi poate auzi, ca niciodată până acum, chemarea și trimiterea divină. Să ne asigurăm, în această primă săptămână a noului an, că prioritatea noastră majoră este căutarea Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Sale. (Matei 6,33)

Manualul pentru misiune recomandat întregii Biserici din România pentru anul 2010 este cartea *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă* (intitulată în edițiile mai vechi *Sfaturi pentru servicii creștine*). Câteva capitole ale acestui manual inspirat vor fi în atenția noastră pe parcursul **Săptămânii de consacrare pentru misiune**, rămânând ca fiecare ucenic credincios și fiecare biserică locală să-și facă un program propriu de parcurgere a întregului conținut al cărții în cursul anului 2010.

Serviciile divine din Sabatele *Săptămânii de consacrare pentru misiune* (2 și 9 ianuarie 2010), precum și întâlnirile din cursul săptămânii, la Casa de Rugăciune sau pe grupe, vor cuprinde momente de studiu, rugăciune, laudă, părtășie, experiențe și angajare misionară. Capitolele special selectate pentru această perioadă sunt aranjate după următorul program:

- ▶ vineri seară, 1 ianuarie – subcapitolul *O chemare adresată fiecărei persoane* (din capitolul 1, „Chemarea lui Dumnezeu la slujire”).
- ▶ Sabat dimineață, 2 ianuarie – capitolul 2 – „Un apel către tineri”.
- ▶ Sabat după-amiază, 2 ianuarie – capitolul 5 – „Biserica, un centru de instruire”.
- ▶ duminică, 3 ianuarie - joi, 7 ianuarie – capitolul 10 – „Metodele de lucru” (2-4 pagini pentru fiecare ocazie, în funcție de subcapitole).
- ▶ vineri seară, 8 ianuarie – capitolul 13 – „Lucrarea prin intermediul publicațiilor”.
- ▶ Sabat dimineață, 9 ianuarie – capitolul 21 – „Căminul, un centru de pregătire misionară”.
- ▶ Sabat după-amiază, 9 ianuarie – capitolul 27 – „Răsplata slujirii”.

Este de dorit ca materialului să fie prelucrat și prezentat într-o manieră atractivă și motivatoare. Domnul și Mântuitorul nostru ne cheamă urgent să rămânem în El și să aducem multă roadă (Ioan 15). De aceea, încheierea fiecărei ocazii, precum și a întregii Săptămâni de consacrare, să fie marcată prin decizii de creștere spirituală și prin stabilirea de ținte misionare concrete. Timpul pe care-l trăim ne constrânge să recunoaștem că nu este loc pentru niciun fel de amânare.

Să ne rugăm cu credință pentru reînviore, iar puterea Duhului Sfânt să devină experiența noastră și bucuria noastră cea mai înaltă. Amin!

Comitetul Uniunii

ROAGĂ-TE LUCREA

— bugetul reînviiorării —

In mod semnificativ, planurile de acțiune ale poporului adventist din România se cristalizează în preajma Săptămânii de Rugăciune. Viziunea care ne propulsează pe orbita neumblată a anului 2010 trebuie să fie atât de glorioasă și de îndrăzneță, încât să nu poată fi atinsă decât prin rugăciune. Planul de buget al Uniunii Române are chemarea de a concentra atenția energia și însăși ființa bisericii spre lucruri care nu se pot face „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Domnului”.

Nu poate fi ignorat faptul că anatomia și fizio-

înseamnă schimbare – schimbare în felul nostru de închinare, schimbare în felul nostru de a gândi și de a împlini misiunea. Statornicia este o virtute numai în cazul în care este echivalentă cu credințioșia față de Dumnezeu, și nu cu dependența de tradițiile noastre. Dărâmăturile așteaptă o schimbare: să fie zidite din nou pe temeliile străbune (Is. 58,12). Identificarea corectă a dărâmăturilor, precum și a planului ideal al reconstrucției lor ne direcționează spre Manualul lucrătorului creștin, al cărui Autor nu a dat greș niciodată.

Teodor Huțanu este președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

logia trupului bisericii impun o rutină a exercițiilor de menținere. Sunt puncte în agenda noastră de lucru care au căpătat un statut permanent, iar unele capitole ale bugetului au mereu aceeași prioritate. Totuși urmarea neabătută a unui traseu nemo-dificat creează o tensiune în raport cu realitatea imediată. Viața bisericii traversează un decor aflat în schimbare rapidă, iar dinamica orarului profetic ne solicită vigilență maximă față de „împrejurările în care ne aflăm”.

„Roagă-te și lucrează!” este codul reînviiorării prin închinare și misiune. Reînviiorarea

Indicatoare reorientate

Martorul credincios și adevărat Își face cunoscută concluzia: „Știu faptele tale... și nu știi că ești...” (Apoc. 3,15.17). Atotștiința Capului bisericii stă în contrast cu ignoranța trupului, iar această nesincronizare aruncă viața noastră de credință într-o lăncezeală mai periculoasă decât gripa de tip nou, iar leacul nu este altul decât reînviiorarea: „O înviiorare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru este cea mai mare și mai urgentă nevoie. Căutarea ei ar trebui să fie prima noastră lucrare.” (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 42)

ȘI
ZĂ!

Simptomele stării de „căldicel” ne trimit, de regulă, la trusa de prim ajutor: apeluri, instruiți, proiecte, resurse, eforturi etc. Avem această înclinație pentru că „suntem bogați, ne-am îmbogățit și nu ducem lipsă de nimic”. Însă pana inspirată ne avertizează: „Răul produs de o închinare formală nu poate fi descris îndeajuns” (*Slujitorii Evangheliei*, p. 352). Să începem de aici, „între tindă și altar”: să ne rezervăm **timp pentru rugăciune și studiul Bibliei**.

„Și nu știi...” că „o reînviare trebuie să fie așteptată numai ca răspuns la rugăciune” (*Selected Messages*, vol. 1, p. 121). Ora de rugăciune din Sabat de dimineață nu a fost desființată și nu trebuie să fie desființată. Nici ora de rugăciune din timpul săptămânii, nici timpul de rugă în „odăița ascunsă”, nici altarele familiale. În loc de orice alte comentarii sau explicații, să nu ocolim semnalul: „Trebuie să ne rugăm mai mult și să vorbim mai puțin” (*Ibidem*). Punct!

Ținte înrădăcinate în identitatea Rămășiței și rolul ei profetic

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur..., haine... și alifie pentru ochi...” Tratamentele cu care ne-am obișnuit nu numai că nu produc minuni, dar nici nu ne mai garantează supraviețuirea. Acest fapt este confirmat nu doar de statistici, ci și de temperatura spirituală din sufletele, familiile și adunările noastre. Concluzia este gravă: „Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini dorm” (1 Cor.11,30).

Avem totuși speranță, pentru că Domnul îi mustră și îi pedepsește pe cei pe care-i iubește. Putem alege să fim plini de râvnă și să ne pocăim (Apoc. 3,19). Dar de ce anume să ne pocăim?

Erodarea rolului distinctiv al bisericii duce la pasivitate. Fără identitatea originară, rolul bisericii devine confuz, iar țintele nu mai au fundamentul și susținerea necesare. Funcționarea instituțională înlocuiește avântul misionar, iar pasivitatea își face simțită prezența, deoarece membrii nu mai regăsesc

Sunt multe lucruri pe care o persoană le poate face, dacă dorește cu adevărat să lucreze.

(Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă, p. 130)

Să ne aducem aminte că niciodată nu vom atinge o țintă mai înaltă decât aceea pe care ne-am pus-o.

în biserica lor imaginea bisericii de la început (mișcarea), ci dau – nedorit – de infrastructura unei instituții și se distanțează de ea. O preocupare redusă pentru evanghelizare programatică, pentru implicare atât în nevoile membrilor, cât și ale societății, pentru educație și dezvoltare personală duce la izolarea bisericii și la perceperea ei ca fiind ceva negativ – clădiri, burocratie, bugete, poziții. O întrebare simplă de diagnosticare este: Unde slujesc persoanele cu un potențial deosebit: în comitetele de întreținere sau în cele de misiune?

Rolul precede ținta, de aceea biserica devine activă când își aduce aminte ce trebuie să fie: „Adu-ți aminte de unde ai căzut...” „Voi sunteți o preoție... ca să vestiți puterile minunate...” *Sterilizarea adventismului* (carte semnată de George Knight) explică elocvent boala cronicizată a laodiceanismului care renunță la identitate. Schimbarea pastorului, a prezbiterilor, a conducătorilor de la Conferință, Uniune etc., nu schimbă cu nimic rolul nostru de trup, al cărui cap este Hristos. Ținta bisericii nu se schimbă odată cu alegerile: Conducătorul nostru este Același ieri, azi și în veci.

Rolul special al Rămășiței vine din identitatea ei. Simțul misiunii izvorăște din ceea ce suntem. Este biserica mea răspunsul lui Dumnezeu la nevoile contemporanilor noștri? Ar alege ei să vină la Biserica Adventistă pentru a găsi liniștea, ajutorul și vindecarea pe care le caută? Credincioșii sinceri, care caută adevărul curat, ar alege biserica ta? Este biserica dispusă a primi pe oricine? Este Mântuitorul ținta și destinația unică?

Identitatea și rolul dau naștere la ținte bine definite

Regăsirea identității duce natural la dorința atingerii unor ținte glorioase, iar membrii și resursele se mobilizează pentru a scrie o nouă eră în istoria bisericii și în experiența individuală.

„Valoarea țăintelor specifice, realizabile, măsurabile, vizibile și nobile

nu poate fi niciodată supraestimată ca metodă pentru combaterea pasivității unei comunități. Țintele produc entuziasm, oferă posibilitatea exprimării devotamentului, facilitează formarea de noi conducători, reînvie chemarea divină, încurajează responsabilitatea administrării resurselor, propulsează biserica spre evanghelizare, aduc satisfacția împlinirii chemării, sporesc vizibilitatea bisericii, întăresc identitatea, stimulează viziunea și sporesc numărul participanților la închinare.” (Lylle Schaller, *Activating The Passive Church*, Abingdon Press, 1981, p. 87) Letargia este starea de derivă produsă de pasivitate. Fără identitate și fără ținte, credincioșii nu au ocazii în care să-și exprime iubirea și atașamentul față de Mântuitorul lor, iar această deficiență descurajează dăruirea, încurajează resemnarea, naște nehotărâre, aduce confuzie și disensiuni cu privire la chestiuni minore, răspândește plictiseală și golește biserica.

„Mii de oameni trec prin această viață ca și când n-ar avea o țintă bine definită pentru care să trăiască și nici un anumit standard spiritual de atins. Unii ca aceștia vor primi o răsplătă pe măsura lucrării lor. Să ne aducem aminte că niciodată nu vom atinge o țintă mai înaltă decât aceea pe care ne-am pus-o. De aceea, să ne punem ținte înalte și apoi, pas cu pas, chiar cu eforturi chinuitoare, prin renunțare și sacrificiu de sine, să urcăm toate treptele acestei scări spre progres.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 332)

Burdufuri noi pentru un vin nou

Schimbarea modului de a ne ruga și de a lucra este mai necesară și mai posibilă decât oricând. Duhul Sfânt poate lucra prin noi, pentru ca să avem clase noi, coruri noi, programe noi, ocazii noi de rugăciune, noi acțiuni care să țină mereu deschisă ușa bisericii, metode noi de a lucra, proiecte noi. Membrii – atât cei noi, cât și cei cu vechime – așteaptă să aparțină unor forțe speciale, cu

misiune specială, nu să se piardă într-un grup de rezerviști resemnați. Inevitabil, reînvierea are de a face cu trecutul nostru, însă acest trecut este plin de însuflețire. Noi suntem visul pionierilor, generația ultimelor zile, destinatarii făgăduințelor cu privire la biruința finală.

Noi convertiți, noi grupe, noi plantări de biserici

Noii membri sunt un potențial remarcabil pentru eradicarea pasivității. Dragostea dintâi are forță și entuziasm, se aruncă spre viitor și caută să-l aducă în prezent. Noii membri au capacitatea de a-i atrage în misiune și pe membrii mai vechi, sporind forța de acțiune evanghelistică. Cei care tocmai au cum-părat un produs sunt cei mai potriviți pentru a vinde acel produs. Accelerând rata adăugării de noi membri, pasivitatea se erodează.

Membrii noi sunt atrași de grupele noi. Oamenii doresc mai degrabă să fie pionieri (deschizători de drumuri) decât să fie în postura „elevului întârziat”. De aceea, în loc de a-i dirija invariabil pe cei nou-veniți către clasele, grupele sau adunările deja existente, deseori este benefic să fie încurajați să formeze clase, grupe și adunări noi. Noii membri își găsesc împlinirea vocației misionare în acțiunea de pionierat, nu în a se alătura unui grup nostalgic de ex-pionieri. Capacitatea noilor grupe de a atrage noi membri s-a dovedit a fi mai mare decât a bisericilor cu vechime.

Noii membri sunt cei mai buni aliați în lansarea ofensivei de înființare a noi grupe. Pasivitatea unei biserici este cântărită prin răspunsul la întrebările: Câte suflete s-au botezat aici în ultimul an? Câte grupe și biserici noi ați format în ultimii ani? Noii membri sunt predispuși la înființarea unei diversități de nuclee noi – clase/grupe de studiu și de acțiune, atât în biserica existentă, cât și în teritorii noi. Aceste aspirații sunt sănătoase, atunci când au ca motivație dorința de a le face bine semenilor, de

a-i conduce la mântuire, și nu de a-i înregimenta confesional, umflând o statistică.

Membrii noi sunt diferiți de ceilalți. Ei trebuie să crească pe multiple planuri. Însă aceste diferențe trebuie privite ca o sursă a creativității și a productivității, nu ca o povară. Ei sunt un factor semnificativ de combatere a pasivității, facilitând creșterea bisericii și pregătind-o pentru o nouă eră în existența ei.

Revin asupra unor imperative inspirate, încredințat că se vor înrădăcina adânc în conștiința noastră:

„Fiecărui suflet care intră în rânduri prin convertire trebuie să i se stabilească postul datoriei lui.” (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 74)

„Când sufletele sunt convertite, puneți-le imediat la lucru.” (*Evangelizarea*, p. 355)

„Mâna lui Dumnezeu va fi recunoscută în înființarea de noi biserici. Domnul îi va boteza cu spiritul apostolic pe mulți care vor ieși să facă lucrare misionară în locuri unde oamenii nu cunosc adevărul.” (E. G. White, *Signs of the Times*, 21 aug. 1901)

Misiunea externă

Unul dintre medicamentele prescrise pentru tratarea pasivității este implicarea într-un proiect misionar în alte zone sau în alte părți ale lumii. Cei care revin din asemenea experiențe au o „vedere” semnificativ îmbunătățită: văd posibilități nelimitate de a lucra, acolo unde se părea că nu există nicio posibilitate.

Lucrarea în zone noi, în țară sau în alte părți ale lumii, deschide ferestrele avântului misionar și sustrage biserica de la preocuparea cu mărunțișuri, orientând-o spre prioritatea salvării sufletelor. Misionarii reveniți de pe diverse meleaguri sunt invariabil contagioși cu entuziasmul lor misionar.

Cartea anului pentru orice credincios misionar

Cartea anului este deja o experiență de succes, iar lucrarea de colportaj și-a dovedit cu prisosință vocația de a răspândi Evanghelia veșnică. Acum avem și pentru slujitorii din Casa Domnului o „carte a anului”. *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă* este aleasă și recomandată a fi manualul pentru instruirea și

mobilizarea noastră în acord cu voința Duhului. Studiul sistematic și seminaria ei sunt mai mult decât dorite. În acest manual ne este dezvăluit secretul reînviării mult dorite:

„Când în biserici are loc o înviare, aceasta se datorează faptului că un credincios caută stăruitor binecuvântarea lui Dumnezeu. El flămânzește și însetează după Dumnezeu, cere cu credință și primește. El merge să lucreze cu seriozitate, simțindu-și marea dependență de Domnul; sufletele sunt trezite să caute o binecuvântare asemănătoare, iar asupra inimilor lor vine o perioadă de reînviare.” (p. 121)

„Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară” (Zah.10,1). Să ne întoarcem cu speranță spre tronul harului, implorând cu o inimă și un gând împlinirea neîntârziată a făgăduinței reînviării. Reînviarea fiecăruia dintre noi – fiecare credincios, fiecare familie, fiecare grupă sau adunare, fiecare Conferință sau instituție contează pentru reînviarea întregii biserici. Acum este timpul să strigăm la Domnul să ne ajute să nu mai amânăm!

Speranța

care îți îmbogățește viața!

www.speranta.tv

www.rvs.ro

CENTRUL MEDIA ADVENTIST

RAPORTUL SECRETARULUI

Ioan Câmpian Tătar este secretarul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Statistica este unul dintre multe instrumente prin care suntem constrânși să nu uităm drumul parcurs de Biserică în cei aproape 150 de ani de la organizarea ei până în prezent, dar ea ne oferă și certitudinea că, prin harul lui Dumnezeu, putem să ne numim popor al speranței, împlinirea Apocalipsei fiind mai aproape ca niciodată.

Prezentul raport este doar parțial și reflectă tendințele sau evoluția Bisericii, din punctul de vedere al numărului de membri, comparând perioada octombrie 2008 - octombrie 2009 cu perioada anterioară similară. (Vezi anexele)

Privind cifrele, observăm evoluția descrescătoare a numărului de membri în perioada octombrie 2007 - octombrie 2008, prin pierderea a 717 membri, iar motivul principal îl constituie diferența dintre membrii plecați prin transfer, în cea mai mare, în afara țării, și anume

503 membri. Evoluția se menține și în perioada următoare supusă analizei noastre, cu o pierdere de 751 de membri, diferența la transferuri fiind de 659 de membri.

Încurajator este însă faptul că, în perioada octombrie 2008 - octombrie 2009, au fost botezate 2.070 persoane, cu 525 mai multe decât în perioada precedentă, iar trimestrele II și III ale anului 2009 au înregistrat o creștere de 641 de membri. Deși cifrele par uneori descurajatoare, ele reprezintă cea mai mare valoare a Bisericii și a Cerului, suflete pentru care a murit Isus Hristos. De aceea merită să depunem tot efortul pentru salvarea unui cât mai mare număr de oameni.

Privind spre viitor, avem convingerea că, prin prezența și lucrarea Duhului Sfânt, strategiile pregătite - programul *Roagă-te și lucrează!* - eforturile depuse pentru vestirea Evangheliei se vor oglindi și în statistică, iar noi vom avea toate motivele să îi fim recunoscători bunului Dumnezeu.

... Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât dacă vom uita cumva drumul pe care ne-a condus Domnul și învățăturile Lui din istoria noastră de până acum...

(Mărturii, vol. 9, p. 10)

Deși cifrele par uneori descurajatoare, ele reprezintă cea mai mare valoare a Bisericii și a Cerului, suflete pentru care a murit Isus Hristos. De aceea merită să depunem tot efortul pentru salvarea unui cât mai mare număr de oameni.

STATISTICĂ MEMBRI 1 oct. 2007 - 31 sept. 2008

Trimestru	Nr. membri	Intrări			Ieșiri			Nr. membri
		Botezuri	Mărturisire de credință	Scrisori recomandare	Scrisori recomandare	Decese	Excluderi	
UC* tr. IV/2007	69,268	223	52	211	363	337	201	68,860
UC tr. I/2008	68,860	163	34	267	542	319	302	68,133
UC tr. II/2008	68,133	584	27	235	338	226	158	68,368
UC tr. III/2008	68,368	575	19	280	253	299	136	68,551
	69,268	1,545	132	993	1,496	1,181	797	68,551

Banat	7,003	166	21	91	108	99	89	6,949
Moldova	13,492	234	36	175	465	210	160	13,102
Muntenia	19,515	535	28	440	502	289	179	19,548
Oltenia	12,316	187	25	136	186	337	145	11,996
Transilvania Nord	7,782	161	6	67	90	115	46	7,763
Transilvania Sud	9,160	263	16	84	145	131	178	9,193

* Uniunea de Conferințe

STATISTICĂ MEMBRI 1 oct. 2008 - 31 sept. 2009

Trimestru	Nr. membri	Intrări			Ieșiri			Nr. membri
		Botezuri	Mărturisire de credință	Scrisori recomandare	Scrisori recomandare	Decese	Excluderi	
UC* tr. IV/2008	68,551	345	31	257	825	777	196	67,393
UC tr. I/2009	67,392	287	34	446	506	302	179	67,159
UC tr. II/2009	67,159	706	12	237	233	238	152	67,482
UC tr. III/2009	67,482	732	13	200	235	258	128	67,800
	68,551	2,070	90	1,140	1,799	1,575	655	67,800

Banat	6,949	156	11	93	167	111	75	6,865
Moldova	13,102	380	30	279	529	256	157	12,819
Muntenia	19,548	567	19	223	551	699	198	18,909
Oltenia	11,996	320	11	212	221	277	95	11,946
Transilvania Nord	7,763	272	7	210	220	116	52	7,864
Transilvania Sud	9,193	375	12	123	81	116	78	9,397

* Uniunea de Conferințe

RAPORTUL TREZORIERULUI

Dumnezeu Însuși va purta de grijă... (Geneza 22,8)

Anul 2009 va rămâne în istoria omenirii ca unul marcat de o mare criză (financiară și economică). De la Marea Recesiune din octombrie 1929, lumea n-a mai cunoscut o prăbușire economică atât de mare.

Pe de altă parte însă, în acest an am putut vedea încă o dată cum modul unic de organizare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și-a arătat beneficiile, șocurile economico-financiare fiind atenuate. În același timp, credințioșia membrilor a strălucit și mai frumos.

În tabelul de mai jos prezentăm situația veniturilor la capitolul *zecime* în perioada ianuarie-septembrie 2009, în comparație cu aceeași perioadă a anului 2008.

De la începutul anului 2009 s-a observat o scădere de la lună la lună, a creșterii zecimilor față de anul trecut. Astfel, procentul de creștere a zecimii pe total Uniune în 2009 (ianuarie-septembrie), față de aceeași perioadă a anului trecut, este de 4,8%, iar ca sumă absolută, zecimea a crescut cu 1.773.161 lei. Dacă luăm în considerare și efectul inflației, de 5%, atunci avem o scădere a zecimii în 2009 față de 2008 (creșterea zecimii în anul 2008 față de anul 2007 a fost de 28% și, actualizată, de 20%).

Eduard Călugăru este trezorerul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

În această perioadă, moneda națională s-a depreciat tot mai mult față de moneda europeană, ajungând la valoarea de aproximativ 4,3 lei/1 euro. Astfel, avem o scădere a zecimii în valută cu 1.436.763 euro brut sau, altfel spus, -13,7%.

Având în vedere, pe de o parte, evoluția negativă înregistrată până acum, accentuarea ei pentru ultimul trimestru din anul 2009, iar, pe de altă parte, hotărârea luată la nivelul Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea de a îngheța salariile, propunerea noastră este de a îngheța salariile și alocațiile personalului angajat pentru perioada următoare la nivelul Uniunii de Conferințe și al instituțiilor Bisericii din România.

Darul Școlii de Sabat se ridică la suma de 1.792.037 lei la data de 30 septembrie 2009, o creștere brută de 160.753 lei (9,86%) față de aceeași perioadă a anului precedent.

Anul 2010 este aproape. Ce va aduce? Planurile sunt făcute. Sunt multe și costisitoare. Lucrătorii nu s-au oprit. Vor fi resurse? Vor fi ele suficiente? Răspunsul pe care Avraam i-l dă lui Isaac este potrivit și pentru noi: „Dumnezeu Însuși va purta de grijă...” După ce Avraam exprimă această viziune plină de încredere, de speranță și siguranță, raportul inspirat consemnează și finalul pe care îl cred potrivit și pentru noi: „Și au mers împreună mai departe.”

CONFERINTA	2009				2008				2009 / 2008	
	ZECIME		medie an		ZECIME		medie an		CREȘTERE	
	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	%	% actualizata
BANAT	3.879.526	912.830	565	133	3.699.665	1.057.047	532	152	104,9%	99,6%
MOLDOVA	7.763.303	1.826.660	606	142	7.473.409	2.135.260	570	163	103,9%	98,7%
MUNTENIA	12.612.062	2.967.544	667	157	12.086.650	3.453.329	618	177	104,3%	99,1%
OLTENIA	5.815.933	1.368.455	487	115	5.300.125	1.514.321	442	126	109,7%	104,2%
TRANS.NORD	3.356.972	789.876	427	100	3.345.102	955.743	431	123	100,4%	95,3%
TRANS.SUD	5.115.906	1.203.743	544	128	4.865.590	1.390.169	529	151	105,1%	99,9%
TOTAL	38.543.702	9.069.106	568	134	36.770.541	10.505.869	536	153	104,8%	99,6%

SEMNE BUNE ANUL ARE

In perioada 17-18 noiembrie s-au desfășurat ședințele Comitetului executiv al Uniunii de Conferințe și al instituțiilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Au fost zile de o părtășie spirituală deosebită. Cei prezenți la lucrări au avut bucuria să cunoască o serie de proiecte ce privesc viitorul bisericii, proiecte ale lui Dumnezeu exprimate prin oamenii care sunt slujitori ai Săi.

Lucrările au început în data de 17 noiembrie. Rând pe rând, instituțiile bisericii au prezentat bugetul și strategia de acțiune pe anul 2010. Întâlnirea cu instituțiile ne-a dat prilejul să vedem ce poate să facă încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu. Am văzut cât de frumos poate lucra Dumnezeu prin cei ce se pun la dispoziția Lui prin credință „... căci tot ce facem noi, Doamne, Tu împlinești pentru noi...” (Isaia 26,12)

A doua zi, pe 18 noiembrie, la ora 8:30 au început lucrările Comitetului executiv al Uniunii. Devotionalul a fost prezentat de secretarul Diviziunii Euro-Africa, fr. Gabriel Maurer. Exemplul relației de prietenie spirituală dintre David și Ionatan ne-a surprins prin profunzimea și prin actualitatea aspectelor prezentate. Când se întâlnesc doi oameni ai lui Dumnezeu, ei văd ce nu se vede, aud ce nu se aude și pot să facă ceea ce, în mod normal, nu se poate face. Bunătatea, smerenia și delicatețea din această relație au născut frumosul poem „Cântarea arcului”, din 2 Samuel 1,17-27.

După rugăciune și consacrare, președintele, secretarul și trezorerul și-au prezentat rapoartele. În acest număr al revistei avem toate cele trei rapoarte. O discuție vie și deosebit de constructivă a avut loc pe subiectul misiunii externe – un fenomen care se extinde printre credincioșii români și care, după cum a afirmat secretarul Diviziunii, fr. Gabriel Maurer, are ca efect dezvoltarea și creșterea bisericii din țara noastră.

Asociația Pastorală își propune pentru prezentul mandat, precum și pentru anul 2010, să-i asiste pe pastori în dezvoltarea lor profesională, personală și spirituală. În vederea obiectivelor propuse, se va urmări desfășurarea unor programe de educa-

ție continuă, punerea la dispoziția pastorilor de resurse materiale, seminare și alte materiale pentru evanghelizare și pastorație. În același timp, se va desfășura un program de evaluare pastorală, se va realiza un caiet de sarcini pentru prezbiteri și un manual de pregătire pentru botez. Responsabilii departamentelor, împreună cu comitetele la nivel de Uniune și Conferințe, vor susține punctele majore ale Consiliului de misiune privind evanghelizarea, capelania precum și misiunea externă.

Departamentul Comunicare, prin proiectele și obiectivele sale, a provocat viitorul sau, mai bine zis, a deschis larg în fața bisericii ușile spre șocanta lume a internetului. S-a cerut delegarea unor pastori care să se ocupe cu utilizatorii internetului, care să stabilească legătura între aceștia și Biserica Adventistă, în mod special prin consilierea utilizatorilor de internet.

Avându-se în vedere că utilizatorii de internet sunt copii și tineri, prin *Departamentele Tineret și Copii* au fost votate strategii care să răspundă nevoilor spirituale ale acestor categorii. Departamentul Copii și-a propus revizuirea materialului studiilor biblice pentru copii și dezvoltarea unor programe noi, cum ar fi: Orașelul sănătății, emisiunile-festival „Vreau să cânt”, continuarea unor programe existente, Sabatul copiilor, Micii predicatori. Ca proiect de evanghelizare, s-a discutat și hotărât dezvoltarea Școlii biblice de weekend. Discuții insistente au avut loc în jurul întrebării: „Unde sunt copiii în timpul serviciului divin de la ora 11:00, principalul moment de devoțiune din Sabat?” După dezbateri, s-a votat recomandarea ca, în acest timp, copiii să fie împreună cu adulții în biserică, iar organizatorii, pe cât posibil, să adopte programe care să atragă și participarea copiilor.

Pentru tineretul bisericii, s-a cerut o mai bună popularizare și o mai atentă observare a Săptămânii de Rugăciune a Tineretului. În această perioadă, vor avea loc evanghelizări publice, prezentate de tineri pentru generația lor. Directorul de Tineret, fr. Daniel Chirileanu, a prezentat cu mult entuziasm proiecte noi, cum ar fi: Congresul misiunii pentru

liderii de tineret, Camporeea națională de exploratori și Congresul studenților AMiCUS. Formarea de lideri a devenit o preocupare majoră pentru acest departament, alături de eforturile de a asigura resursele necesare, printre care amintesc: *Cartea de inimi pentru tineret* și *Ghidul conducătorului muzical al comunității*.

Departamentul Școala de Sabat, ca sistem principal de educație și instruire religioasă la nivel de biserică locală, este hotărât ca, împreună cu membrii Școlii de Sabat să vestească Evanghelia tuturor oamenilor. Proiectul acesta va fi realizat prin lecțiile Școlii de Sabat online, prin Speranța TV, Radio Vocea Speranței și prin Școala bisericii, prin lucrarea personală a elevilor Școlii de Sabat, prin evangheliști laici, prin A.S.E.F., S.U.P și Sola Scriptura. În urma dezbaterii raportului Școlii de Sabat, s-a emis un comunicat special pe care îl prezentăm alăturat.

Departamentul Educație a prezentat posibilitatea de a se crea condițiile ca tot mai mulți copii și tineri ai bisericii să poată să studieze într-o instituție a bisericii, începând cu grădinița și terminând cu facultatea. Am fost entuziasmați când au fost prezentate proiectele și obiectivele avute în vedere: înființarea Comitetului de educație al Uniunii, lansarea site-ului educatieadventista.ro, deschiderea a două școli primare și demararea procesului de înființare a altor patru; studierea posibilităților de înființare de

licee confesionale în Conferințele Banat, Moldova, Transilvania de Sud; diversificarea ofertei educaționale a Institutului Teologic de la Cernica și popularizarea acestuia în cadrul bisericilor de pe întreg teritoriul țării; dezvoltarea ofertei educaționale a Școlii Sanitare de la Brăila, prin oferirea de programe educaționale și misionare pentru liderii bisericilor locale; demararea procesului de acreditare a grădinițelor, școlilor primare și gimnaziale, conform standardelor bisericii; dezvoltarea unui sistem de acreditare a cadrelor didactice din cadrul instituțiilor de educație ale bisericii conform standardelor Conferinței Generale, demararea procesului de concepere și tipărire de manuale de religie; realizarea unui curriculum de religie pentru învățământul preșcolar și tipărirea de manuale pentru clasele I-VIII (manualele vor fi gata la începutul anului școlar 2010-2011); Olimpiada de religie – mijloc de promovare a Bibliei în rândul tinerilor din biserică, organizarea Convenției de educație pentru cadrele didactice adventiste.

Într-o vreme în care familia este asaltată de felurite provocări și când se caută insistent soluții de supraviețuire, **Departamentul Familie** vine cu soluții: promovarea modelului divin pentru familie, dezvoltarea conceptului de consiliere și lansarea site-ului caminuladventist.ro, ca mijloc de promovare a așteptărilor lui Dumnezeu cu privire

la familie. În această luptă pentru familie are alături și departamentul **Misiunea Femeii**, care își propune să le ajute pe femei în depășirea problemelor lor specifice, astfel încât să reprezinte modele de echilibru, de moralitate și spiritualitate.

O altă problemă discutată în cadrul acestor departamente a fost aceea a abuzurilor sexuale. În lupta de prevenire și apărare față de acest pericol, s-a format o comisie, alcătuită din reprezentanți ai mai multor departamente, care se va concentra asupra educației preventive și de apărare.

Tot în contextul abuzului, Departamentul **Relații oficiale și Libertate religioasă** a propus organizarea Asociației „Conștiință și libertate”, într-o formă deschisă tuturor celor care militează pentru prevenirea abuzurilor asupra conștiinței. Departamentul își propune publicarea revistei *Conștiință și libertate*, crearea unui site al asociației, o expoziție de libertate religioasă, precum și încheierea unui protocol cu Ministerul Educației, Cercetării și Inovării în perspectiva elaborării unui proiect legislativ pentru adventiști.

Un raport scurt, dar plin de miez, a fost cel al **Departamentului Publicații**. Am urmărit un șir de minuni ale Domnului în acest domeniu. Lucrarea de publicații se află în avântul ofensivei finale. În cadrul discuțiilor, am reținut câteva afirmații extraordinare: „Editura Viață și Sănătate scoate pe an mai multe cărți decât Review and Herald, iar în clasamentul răspândirii de carte, adventiștii români sunt pe locul 1 în lume.” L-am laudat pe Domnul când am aflat că, în anul 2009, Cartea anului a fost tipărită și răspândită în România în 2.350.000 de exemplare. Iar în cadrul inițiativelor, am primit cu mare bucurie vestea înființării unei Societății Biblice a Bisericii, numită „Casa Bibliei”. De asemenea, a fost aprobată inițiativa de a dota fiecare biserică adventistă cu seria de cărți ale Spiritului Profetic, iar subvenționarea revistei *Curierul Adventist* deschide posibilitatea ca fiecare biserică și fiecare familie adventistă să poată avea

o legătură permanentă cu viața bisericii. Misionarismul prin publicații urmărește creșterea numărului de colportori în așa fel încât în fiecare district să existe un colporteur. O atenție specială se dă tipăririi Spiritului Profetic, atât în ediție de lux, cât și în ediție obișnuită.

Prin **Departamentul Spiritul Profetic** se va urmări afirmarea rolului și autorității Spiritului Profetic în viața practică a bisericii. Se va edita un catalog al Spiritului Profetic, se va inaugura un site ca sursă de inspirație și prevenire a disidenței ce are legătură cu Spiritul Profetic. Într-o formă modernă, se va răspunde acuzațiilor tradiționale aduse Spiritului Profetic. Începând cu anul acesta, în cadrul I.T.A. Cernica, se va crea un centru de studii și un muzeu al Spiritului Profetic. Toate acestea urmăresc sănătatea spirituală a bisericii.

Cât despre sănătatea fizică, **Departamentul Sănătate** va urmări înființarea unui centru de documentare și consiliere

medicală la nivel național. Promovarea susținută a revistei *Viață + Sănătate* și susținerea emisiunilor de sănătate la Speranța TV și Radio Vocea Speranței vor forma vârful de lance în promovarea unei concepții realiste despre un nou stil de viață. Prin susținerea echipei „Caravana Sănătății”, se va realiza distribuirea de seminare, organizarea de serii „Expo-Sănătate” și vor fi realizate DVD-uri pentru cluburi de sănătate.

Spre finalul lucrărilor, a avut loc o dezbatere importantă cu privire la sfințirea Sabatului. Comitetul Uniunii și-a luat sarcina să pregătească materiale, să organizeze întâlniri pe Conferințe sau zonale, în cadrul cărora se va lansa o chemare spre o reală sfințire a Sabatului. Pentru Biserica Adventistă, Sabatul rămâne punctul de încercare a credințioșiei și ascultării de Dumnezeu.

Pentru cei din diaspora, s-a lansat vestea că, în cursul lunii august, va avea loc, în Capela Institutului Teologic, întâlnirea diasporei.

În finalul întâlnirii, s-a reafirmat dorința de a promova *Curierul Adventist* în orice biserică și familie, iar atenția, grija și respectul pentru generația pastorilor și slujbașilor în rezervă să ne înobileze pe toți.

Adunarea Comitetului executiv s-a încheiat într-o atmosferă spirituală și plină de încredere în viitorul lucrării lui Dumnezeu. S-a cerut binecuvântarea în română, în maghiară și în ucrainiană, limbile celor trei grupuri etnice ce formează Comitetul executiv al Uniunii. Aceasta arată spiritul de unitate și atenția care se acordă nevoilor tuturor grupurilor etnice care formează Biserica Adventistă din România.

După încheierea lucrărilor, am plecat spre casă fredonând melodia ale cărei versuri sunt: „Ploaia târzie promisă / Vars-o în lume de-acum / Înviore revarsă / Udă-nsetatul Tău câmp. / Ploaia Târzie promisă / Trimite-acum, Te rugăm. / Inima noastră-i deschisă / 'Naintea Ta ne plecăm.”

Redacția

OBIECTIVE ȘI PROIECTE MAJORE 2009 - 2013

Conferința	Proiecte majore	Plantare biserici	Înființare grupe	Evangelizări tineret	Proiecte speciale	Țintă botezuri	Misiune externă
Banat	⇒ Șc. primară Macea ⇒ Liceu Arad ⇒ 2 centre consiliere polivalentă	⇒ 10 biserici	8 grupe	⇒ T25 – 10/an ⇒ TinServ – 10/an	⇒ evangelizări în fiecare reședință de județ ⇒ pătrundere în zona albă Valea Jiului	1.600	Serbia, Ungaria, Kalahari
Moldova	⇒ Centru tineret Coșna ⇒ Șc. gen. Iași Matca ⇒ Liceu Iași	⇒ 12 biserici	25 grupe	⇒ T25 – 20 ⇒ TinServ – 15 ⇒ 1 an pentru Hristos – 10 tineri	⇒ Evangelizări publice în orașele mari	2.800	
Muntenia	⇒ Demarare proiect sanatoriu ⇒ Înființare 3 școli primare și gimnaziale ⇒ Inițiere proiect azil bătrâni ⇒ Inițiere proiect spital	⇒ 10 biserici ⇒ 5 biserici în București ⇒ 8 biserici finalizate	15 grupe	⇒ relansare program T25	⇒ 75% dintre membri - interes pentru program devoțional ⇒ 25% membri implicați în lucrare personală ⇒ creștere cu 10% a prezenței oaspeților la serviciile divine ⇒ 2 proiecte evangelizare publică/an/district	3.400	proiect Namibia
Oltenia	⇒ Înființare centru sănătate ⇒ Extindere centru tineret Sătic	⇒ 15 biserici	30 grupe	⇒ T25 – 20	⇒ extindere biserici Craiova și Pitești	2.000	proiect Namibia
Transilvania Nord	⇒ Extindere liceu Cluj	⇒ 12 biserici	20 grupe	⇒ T25 – 120 ⇒ TinServ – 40	⇒ 17 biserici în zone albe ⇒ biserici cu peste 100 membri – înființare o grupă	1.600	proiecte Ungaria
Transilvania Sud	⇒ Înființare liceu bilingv Mureș ⇒ Sala multifuncțională pentru servicii 7 zile din 7 ⇒ Studio RVS Tg. Mureș bilingv ⇒ Studio Speranța TV Tg. Mureș bilingv	⇒ 21 biserici	49 grupe	⇒ T25- 123	⇒ Fiecare district susține câte un misionar (= 46 misionari) ⇒ Afirmarea bisericii în spațiul nevoilor lumii: expo-sănătate ample, proiecte sociale, campanii evangelistice majore	2.025	proiecte Uganda, Amazonia, Nepal, Ungaria, Rep.Moldova.
TOTAL		93 biserici	147 grupe			13.425	

Credința și finanțele în timpurile din urmă

Ispita bogățiilor a fost dintotdeauna o piedică pentru oameni, chiar și pentru creștini. Noul Testament ne avertizează în mod repetat cu privire la dorința de îmbogățire. Isus spune: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni...” (Mat. 6,24). Pavel, de asemenea, ne avertizează că „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor” (1 Tim. 6,10.17) și că, „în zilele din urmă, oamenii vor fi iubitori de bani” (2 Tim. 3,1.2). Este evident faptul că aceste pasaje subliniază pericolele zilelor noastre. Dar ce scrie Ellen White cu privire la iubirea de bani din zilele noastre? Iată o prezentare generală a ideilor sale.

Ruină națională

Ca răspuns la criza economică pornită în ultimele patru luni ale anului 2008, mulți oameni au spus că „ruina națională” este acum asupra noastră. În orice caz, toate afirmațiile lui Ellen White atestă faptul că ruina națională urmează apostaziei naționale, referindu-se astfel la apostazia spirituală ce va aduce cu sine legea duminicală.

Ni se spune că „cei ce dețin controlul guvernamental... se chinuie în zadar să asigure operațiunile bancare și afacerile.” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 13)

Acum trecem printr-o criză financiară. Potrivit scrierilor lui Ellen White, lucrurile vor deveni din ce în ce mai grele după ce va fi impusă legea duminicală menționată în Apocalipsa, capitolul 13.

Este interesant faptul că mulți dintre cei care privesc către căderea financiară ca fiind un semn al sfârșitului îi sfătuiesc pe oameni cum să „supraviețuiască” acestei crize, când, de fapt, sfatul ar trebui să fie acela de a avertiza lumea despre revenirea lui Isus Hristos.

Ellen

White menționează foarte clar că banii vor fi un factor major în scenariul ultimelor zile și strategia lui Satana este să-i conducă pe oameni la nevoia de a strânge comori aici, pe pământ, și de a-și lega sentimentele de lucrurile pământești, pentru că, în acest fel, toate mijloacele financiare vor fi reținute în loc să fie valorificate pentru zidirea Împărăției lui Dumnezeu.

Diavolul știe că, dacă ne vom concentra atenția asupra banilor și a bogățiilor, lucrul acesta ne va despărți de Dumnezeu și de mântuire. Strategia lui Dumnezeu este de a îngădui sărăcia în această lume, pentru ca oamenii să-și pună încrederea în El, și nu în bogățiile lor: „Mijloacele financiare care acum sunt folosite sau reținute cu zgârcenie de la lucrarea lui Dumnezeu vor fi cât de curând distruse de molii. Banii își vor pierde valoarea brusc când Împărăția lui Dumnezeu se va deschide pentru om.”

Un răspuns plin de încredere la criza financiară

Ce fac creștinii ca răspuns la criza financiară? Ne menținem poziția de „supraviețuitori”?

• **Spiritul nostru de dăruire va crește.** „Bărbați și femei vor simți că au privilegiul binecuvântat de a lua parte la lucrarea de câștigare de suflete pentru marea zi a revenirii Domnului.” (*Sfaturi pentru isprăvnicie*, p. 40)

• **Dăruirea ne va pregăti pentru ceruri.** Creștinii care cred în Biblie știu că toate lucrurile pământești vor arde în focul veșnic la sfârșitul acestei lumi. (2 Petru 3,10)

• **Dăruirea noastră Îl va pune pe Isus și Împărăția Lui mai presus de orice.** Puneți-L pe Dumnezeu mai presus de orice și păstrați o legătură puternică și vie cu El, „căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug, și teascurile tale vor geme de must” (Prov. 3,10). „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da de deasupra.” (Mat. 6,33)

Mai înainte de toate, trebuie să-I cerem lui Dumnezeu înțelepciune, să-L rugăm să ne ajute să luăm decizii corecte cu privire la felul în care câștigăm banii, felul în care îi economisim și îi cheltuim. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.” (Prov. 3,5.6)

Edward Reid este directorul Departamentului de Isprăvnicie al Diviziunii Nord Americane a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Traducere: Cristina Dumitraș

Dincolo de granițe

Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimite și Eu pe voi. (Ioan 20,21 u.p.)

Misiunea își are originea în inima lui Dumnezeu. În dragostea Sa, Dumnezeu trimite. L-a trimis pe Fiul Său, îi trimite pe îngeri și trimite oameni, în efortul de a-i călăuzi spre casă pe copiii Săi. Lucrul cel mai important este să fim cât mai aproape de inima lui Dumnezeu, să auzim chemarea și să ne considerăm trimișii Săi. Unica barieră ce se ridică în fața noastră și pe care trebuie s-o depășim este cea a necredinței. Avem însă făgăduința: „Eu sunt cu voi în toate zilele...”

Misiunea externă a fost pentru mulți dintre noi un vis inaccesibil, o povestire frumoasă, departe de noi, rezervată doar unui grup restrâns de oameni. Astăzi însă, prin harul lui Dumnezeu, trăim o nouă realitate. Jon L. Dibdahl, coordonatorul Departamentului de Misiune Externă de la Universitatea Andrews, povestește că, în anul 1968, când a plecat în misiune externă împreună cu soția, singura posibilitate de a fi trimis era doar prin Departamentul de Misiune al Conferinței Generale, iar numărul misionarilor externi era foarte redus. În anii următori, lucrurile au cunoscut o schimbare radicală. Astăzi, în fiecare an, doar din Filipine pleacă o mie de misionari spre țările din Asia sau spre țări mai îndepărtate, iar organizațiile Maranatha Volunteers, Adventist Frontier Missions precum și altele pregătesc și trimit în misiune nenumărați voluntari.

La o scară mult mai mică, ceva asemănător se întâmplă și în țara noastră. Mai multe Conferințe au luat inițiativa să se implice și să coordoneze astfel de acțiuni fie în țările învecinate, fie în țări mai îndepărtate, din Africa sau de pe alte continente. Institutul Teologic Adventist, în colaborare cu organizația „Share Him”, desfășoară de mai mulți ani proiecte misionare de scurtă durată, în timp ce alți studenți aleg să slujească pentru o perioadă mai lungă în diferite colțuri ale lumii. Doar în cursul anului 2009, au plecat din România

spre Namibia, Uganda, Vanuatu, Brazilia, Malawi, Venezuela, Bolivia, precum și spre alte țări, zeci de tineri, având un singur scop: acela de a-L prezenta prin cuvinte și slujire pe Mântuitorul lumii. Suntem impresionați de dăruirea și sacrificiul lor. Cartea *Călătorie neterminată* descrie curajul lui Pavel Bartolomeu Stochiță, care a ajuns până în jungla amazoniană din Brazilia. Medicul stomatolog Roland Herman, împreună cu un grup de cinci persoane, și-a petrecut concediul anului 2009, cum de altfel procedează de mai mulți ani, în aceeași junglă, tratând oameni care nu își pot permite un tratament medical. Mihaela Nedelcu, an de an, pleacă în Uganda, Gheorghe Micoți lucrează ca voluntar în Bolivia, Hajnal Bota s-a întors de curând din Vanuatu, iar raportul ar putea continua cu multe nume și experiențe.

Cu ocazia Comitetului executiv al Uniunii de Conferințe, din data de 18 noiembrie 2009, au fost luate câteva hotărâri și în privința misiunii externe. Iată câteva dintre ele:

► S-a decis ca, la nivelul fiecărei Conferințe, să fie numit un responsabil care să coordoneze această activitate, urmând să dețină informații cu privire la proiectele de misiune externă în desfășurare, să ofere consultanță pentru cei interesați, să adune rapoarte de misiune externă și să le transmită spre publicare și informare.

► De asemenea, s-a votat formarea, la Institutul Teologic Adventist, a unui centru de pregătire prin cursuri de scurtă durată a celor ce doresc să plece în misiune externă.

► Se va urmări ca selectarea celor ce doresc să plece în misiune externă să fie făcută în baza unor criterii unitare.

► Totodată, va fi elaborat un program prin care, la întoarcerea în țară, misionarii externi să fie antrenați și în misiune internă. Dorința este de a încuraja și facilita acest proces, și nu de a descuraja inițiativele individuale.

Toți avem ocazia de a-L sluji pe Dumnezeu, departe sau aproape, iar trimiterea este cea mai înaltă favoare.

Ioan Câmpian Tătar este coordonatorul Departamentului de Misiune externă din cadrul Uniunii de Conferințe din România.

COMUNICAT

PRIVIND SERVICIILE DIVINE ALE ȘCOLII DE SABAT ȘI OREI DE RUGĂCINE

votat la Comitetul executiv al Uniunii de Conferințe, 18 noiembrie 2009

EXPERIENȚA ULTIMILOR ANI NE UMLE DE RECUNOȘȚINȚĂ LA ADRESA LUI DUMNEZEU PENTRU OPORTUNITĂȚILE PE CARE ȘCOALA DE SABAT LE-A PRILEJUIT ÎN VEDEREA CREȘTERII SPIRITUALE A BISERICII SALE.

Evaluarea atentă a activității și a rezultatelor Școlii de Sabat, pe lângă roadele binecuvântate, nuanțează nevoia unor *clarificări și ajustări* privind practica generală. Ele privesc:

- ⇒ obiectivele Școlii de Sabat
- ⇒ timpul afectat studiului Cuvântului
- ⇒ conturarea mai clară a devoțiunii Orei de rugăciune.

Obiectivele Școlii de Sabat, pentru care a și fost denumită „inima comunității”, au fost conturate astfel de către Conferința Generală:

1. **studiul aprofundat al Cuvântului revelat**, care să promoveze creșterea spirituală pentru membrii Școlii de Sabat;
2. **părtășia** în cadrul grupei, care să dezvolte unitatea și împreună-simțire;
3. **misiunea**, astfel încât fiecare membru al Școlii de Sabat să devină un ucenic roditor pentru Hristos.

În unele biserici, prioritățile au fost într-o oarecare măsură inversate, reducându-se timpul alocat cercetării Scripturii. Din acest motiv, conform *Manualului Bisericii*, Comitetul executiv al Uniunii de Conferințe recomandă cu fermitate ca **STUDIUL CUVÂNTULUI** să constituie obiectivul major al Școlii de Sabat, astfel ca serviciul divin al Școlii de Sabat să nu înceapă mai târziu de ora 9:30.¹ Dezbateră studiului propriu-zis, care va dura aproximativ 40 de minute, va fi precedată de recapitularea pasajului săptămânal al „Bibliei la rând”, prin parcurgerea întrebărilor ce se vor regăsi la începutul publicației trimestriale.

ORA DE RUGĂCIUNE – fie distinctă, fie încorporată în Școala de Sabat – trebuie să redevină ceea ce și-a propus: un timp de închinare, de rugăciune și de **PĂRTĂȘIE**. Predicarea să fie înlocuită cu un scurt devoțional, urmat de ocazii intercalate de rugăciuni de laudă și mijlocire, prezentarea nevoilor personale, relatarea experiențelor, intonarea unui imn și alte elemente care vor răspunde nevoilor specifice bisericii.

Se recomandă ca între momentele devoționale (Ora de rugăciune) și Școala de Sabat să existe câteva *minute de tranziție*, realizate prin intonarea unui imn cu toată asistența, prilej cu care cei sosiți la ora 9:30 să-și poată ocupa locul în sală.

RAPORTUL ȘCOLII DE SABAT, în loc să fie un „rezumat” al studiului precedent, va trebui să reflecte modul în care comunitatea a participat la Școala de Sabat. Secretarii Școlii de Sabat își vor întocmi raportul ținând cont de tipizatele statistice care vor fi distribuite începând cu trimestrul I/ 2010.

La sfârșitul dezbaterii, instructorul va face planuri pentru **MISIUNEA** grupei. Se vor fixa ținte concrete, care vor fi evaluate cu ocazia următoare. Experiențele personale vor fi relatate în cadrul secțiunii Ora de rugăciune, spre lauda lui Dumnezeu și încurajarea altora.

Întrucât știm că trăim vremurile din urmă, Comitetul executiv al Uniunii de Conferințe lansează un apel stăruitor către pastori și prezbiteri pentru revigorarea **OREI DE RUGĂCIUNE DIN TIMPUL SĂPTĂMÂNII**. Aceasta să fie, de asemenea, mai puțin o oră de predicare și mai mult un prilej de devoțiune, mulțumire, mijlocire și părtășie, la care membrii să-i invite și pe prietenii lor.

Rugăciunea noastră este ca Școala de Sabat să redevină o adevărată Școală a Cuvântului, care „să conducă sufletele la cunoașterea adevărului” (*Counsels on Sabbath School Work*, p. 15), „o școală de instruire pentru lucrătorii creștini” (*Christian Services*, p. 59) care să formeze „misionari – slujitori ai lui Dumnezeu și ai semenilor lor” (*Divina vindecare*, p. 148).

Notă

¹ Excepție fac bisericile locale care au o altă oră pentru începerea serviciilor divine.

CLARIFICĂRI CU PRIVIRE LA PREDAREA RELIGIEI, CONFORM LEGISLAȚIEI ÎN VIGOARE

PENTRU O BUNĂ ÎNȚELEGERE A SITUAȚIEI LEGATE DE PREDAREA DISCIPLINEI RELIGIE ÎN ȘCOALĂ, ESTE POTRIVIT SĂ LUĂM ÎN CALCUL BAZA LEGISLATIVĂ ÎN VIGOARE, CARE SE REZUMĂ ASTFEL:

1. Legea educației, nr. 84 din 24 iulie 1995, este legea în vigoare.

ART. 9

(1) Planurile-cadru ale învățământului primar, gimnazial, liceal și profesional includ religia ca disciplină școlară, parte a trunchiului comun. Elevul, cu acordul părinților sau al tutorelui legal instituit, alege pentru studiu religia și confesiunea.

(2) La solicitarea scrisă a părinților sau a tutorelui legal instituit, elevul poate să nu frecventeze orele de religie. În acest caz, situația școlară se încheie fără această disciplină. În mod similar se procedează și pentru elevul căruia, din motive obiective, nu i s-au asigurat condițiile pentru frecventarea orelor la această disciplină.

2. Legea cultelor (nr. 489 din 2006), art. 32, alin. 1.3

În învățământul de stat și particular, predarea religiei este asigurată prin Legea cultelor. La cerere, în situația în care conducerea școlii nu poate asigura profesori de religie aparținând cultului din care fac parte elevii, **aceștia pot face dovada studierii religiei proprii cu un atestat din partea cultului căruia îi aparțin.**

3. Ordinul nr.19.283 din 25 aprilie 2005

În situații deosebite, când în clasă sunt elevi care aparțin mai multor culte, se pot constitui grupe de minimum 10 elevi la învățământul primar și gimnazial, iar la învățământul liceal și profesional, grupe de minimum 15 elevi. Aceste grupe se pot constitui pe ani de studiu și confesiuni. În situații bine justificate, aprobate de inspectoratul școlar, studierea disciplinei religie se poate face sub forma învățământului simultan pentru clasele I-III, II-IV, respectiv I-IV sau V-VIII.

Elevii care aparțin unor confesiuni religioase recunoscute oficial și care doresc să studieze religia, dar pentru care nu se poate organiza studiul religiei proprii, dat fiind numărul mic de elevi în școală, pot să participe la orele de religie, la confesiunea proprie, studiind această disciplină în spații școlare sau în spații puse la dispoziție de culte.

Periodic, absențele, calificativele sau notele vor fi trecute în catalogul clasei din care provin elevii, de către cadrele didactice de predare.

Inspectoratele școlare pe raza cărora există astfel de situații încheie cu reprezentanții cultelor solicitante protocoale, prin care se stabilesc modalitățile de desfășurare a activităților didactice.

Noua *Lege a educației* la care se face des referire, asumată de Parlament, nu a fost promulgată de președintele României și, de curând, a fost declarată neconstituțională de către Curtea Constituțională a României. Prin urmare, aceasta nu se poate constitui ca bază legislativă pentru învățământul românesc prezent.

La capitolul predării religiei, noua *Lege a educației* aducea în plus obligativitatea ca disciplina religie să fie predată doar de către cadre calificate, adică absolvenți de teologie și care au parcurs modulul psiho-pedagogic.

Această prevedere nu anulează posibilitatea de a emite adeverințe, conform Legii cultelor care este în vigoare, ci limitează intrarea în școală pentru predarea religiei, adică vor avea voie doar cei calificați conform cerințelor amintite mai sus. Cerințele acestea vor fi valabile în condițiile în care va fi promulgată o nouă lege cu prevederile celei care a fost declarată neconstituțională.

Despre obiceiuri bune

și sănătatea dinților

Prea adesea ne lovim, în viața de zi cu zi, de expresia: „Dă-i Doamne românului mintea din urmă”, nu că ea ar fi atât de strict legată de calitatea de român, cât mi se pare mie că este legată de cea de om. Ne caracterizează mai degrabă atitudinea de pompier, adică „Stinge focul când apare”, decât aceea de om chibzuit, așa cum îl caracterizează Solomon: „Omul chibzuit vede răul și se ascunde, dar proștii merg spre el și sunt pedepsiți.” Cu siguranță că, atunci când pedeapsa ne atinge sănătatea, ne-am dori să facem parte din a doua categorie, aceea a oamenilor înțelepți, care știu să se ferească de rău.

Probabil că cea mai des întâlnită întrebare din partea pacientului în practica medicală este: „Ce să fac, domnule doctor?”. Această atitudine arată dispoziția de a negocia totul: vicii, poftă, confort pentru a mai avea un strop din sănătatea pe care nu a apreciat-o când a avut-o.

Viața curge sau, mai bine zis, se scurge într-un singur sens, indiferent că ne place sau nu, indiferent că acceptăm sau nu. Cineva zicea că ne petrecem o

jumătate din viață alergând pentru a câștiga bani, iar cealaltă jumătate, cheltuiind ce am câștigat până atunci pentru a ne recăpăta sănătatea pierdută.

Poate că vă întrebați când începe totul. Studiile medicale arată faptul că apariția bolii nu coincide cu prima agresiune asupra organismului, ci este momentul în care devine evident faptul că s-a produs un dezechilibru la nivelul unui organ sau al întregului corp. Există însă și indicii, mai subtile sau mai pronunțate, care pot fi un semnal de avertizare pentru cine ia seama.

Sunt medic stomatolog și, în practica mea, întâlnesc adesea întrebări legate de modul în care se poate face ceva pentru SĂNĂTATEA DINȚILOR.

Formarea și creșterea dinților

Mai întâi, să aflăm câte ceva despre *formarea și creșterea dinților*.

Putem distinge două etape importante în procesul de formare a dintelui: prima este formarea mugurelui dentar, iar a doua etapă este cea de mineralizare. Practic, mugurele dentar este sămănușul, sau sămânța, din care se formează dintele.

Formarea mugurilor dentari, din care se vor dezvolta dinții temporari, sau de lapte, cum li se mai spune, începe între a 6-a și a 8-a săptămână a vieții embrionare, iar pentru dinții permanenți, definitiv, procesul începe în a 5-a lună a vieții intrauterine, continuându-se până la vârsta de 4-5 ani, când se termină cu formarea mugurilor molarilor de minte.

Eventualele perturbări sau disfuncționalități apărute pe parcursul acestei perioade pot da naștere la agenezii de mugure dentar (lipsa mugurelui), care se concretizează mai târziu prin anodonție, adică lipsa de pe arcadele dentare a unui dinte sau a unui grup de dinți.

Cu privire la a doua etapă, *mineralizarea*, se poate spune că începe tot în timpul vieții intrauterine pentru dinții temporari, iar pentru cei permanenți, odată cu nașterea. Este important de reținut că, între momentul în care acest proces se încheie și cel în care dințele erup (adică momentul în care el devine vizibil) în cavitatea bucală, este o perioadă de 2-3 ani. Spre exemplu, primul dinte permanent, molarul de 6 ani, are smalțul complet format la vârsta de 3 ani. Mineralizarea dintelui se face

cu aportul a numeroase microelemente și săruri minerale pe care copilul le ia sau nu din alimentație și este decisivă pentru calitatea smalțului care se formează.

Întrebarea: „Ce să fac ca să beneficiaz de niște dinți puternici?”, se pune de obicei tardiv, când smalțul este deja format de mult timp. Alimentația are un rol important și în formarea dinților, nu doar în producerea cariilor, ca acțiune directă asupra dintelui.

Culoarea dinților

O altă problemă este cea a modificării culorii dintelui – **discromia**.

Administrarea anumitor medicamente la mamă, în special tetraciclina, în timpul sarcinii, pot avea efecte negative asupra dinților, unul dintre acestea fiind și discromiile. Dinții erup cu diverse colorații: galben, brun mai deschis sau mai închis, în funcție de cantitatea și de perioada în care au fost administrate medicamentele la mamă. Aspectul este unul inestetic pentru copil, mai mult, dinții acestuia vor prezenta și modificări în structura smalțului.

Tratamentul constă în cure de albire, realizate la cabinet sau la domiciliu, în funcție de severitatea colorațiilor și de exigențele pacienților. Astăzi, din ce în ce în ce mai mulți tineri doresc albirea dinților, dar după o anumită perioadă, este nevoie de o reintervenție în acest sens. În urma procesului, unii pacienți pot să prezinte sensibilitate dentară,

dar, din fericire, este temporară și puțin dureroasă.

O alta cauză a colorațiilor dentare este fluorul administrat în timpul copilăriei, în dorința de a scădea frecvența apariției cariilor. Administrarea în exces a suplimentelor de fluor, transformă structura dură a smalțului într-un smalț poros și pătat.

Și noi putem induce colorații ale dinților prin unele alimente pe care le consumăm, cum ar fi sfecla roșie, cireșele negre, afinele, anumite ceaiuri, mure, precum și anumiți coloranți din băuturile răcoritoare.

Un periaj profesional în cabinetul stomatologului și, bineînțeles, încetarea obiceiurilor dăunătoare, vor readuce colorația albă, normală a dinților și un zâmbet larg și strălucitor.

Cariile dentare

Dar problema cel mai frecvent întâlnită o constituie **cariile dentare**. Unele alimente au o intensă acțiune cario-genă, deoarece conțin aproape exclusiv carbohidrați și sunt sărace în vitamine: alimentația rafinată, unde loc important îl ocupă dulciurile. Dar există și alimente care abundă în vitamine, microelemente și săruri minerale: fructele, legumele și cerealele integrale.

Este de remarcat cum, pornind din diferite puncte, diferite specialități medicale ajung în final la același rezultat, subliniind rolul unei alimentații corecte

O cauză a colorațiilor dentare este fluorul administrat în timpul copilăriei, în dorința de a scădea frecvența apariției cariilor. Administrarea în exces a suplimentelor de fluor, transformă structura dură a smalțului într-un smalț poros și pătat.

și echilibrate în păstrarea sănătății. Să nu uităm de regimul indicat la început: „Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță... și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrană voastră.” (Gen. 1,29)

Stâlpii sănătății noastre, ca de altfel și cei ai educației, se pun din fragedă pruncie, iată motivul pentru care ar trebui să pledăm pentru educație și să nu uităm că omul, cât trăiește, învață. Bineînțeles, dacă dorește acest lucru. „Ți s-a arătat omule ce este bine” nu-i așa?

dr. Florian Vasiloiu, medic stomatolog

RECOMANDĂRI PRIVITOARE LA VIRUSUL GRIPAL AH1N1 (GRIPA PORCINĂ)

Deoarece virusul gripal AH1N1 se transmite de la om la om, atât pe cale aeriană (vorbit, strănut, tuse), cât și prin contactul direct cu bolnavul sau diferitele obiecte personale ale bolnavului, contaminate cu secrețiile sale nazofaringiene, în vederea limitării răspândirii virusului, Ministerul Sănătății recomandă respectarea următoarelor măsuri:

- Izolarea bolnavilor la domiciliu și izolarea de restul familiei. Se va evita contactul apropiat cu persoane care prezintă semne clinice evidente de afecțiuni acute respiratorii (febră, tuse, strănut, ochii congestionați etc.).
- Neparticiparea celor susceptibili de gripă AH1N1 la activități publice – a se limita accesul bolnavilor la acestea de către organizatori.
- Evitarea automedicației și consultul unui medic specialist pentru stabilirea diagnosticului în cazul simptomelor asemănătoare cu cele ale virozelor respiratorii: rinoree, jenă în gât, febră de peste 37 grade C, stare generală proastă.
- Nasul și gura vor fi acoperite cu batista personală în timpul strănutului sau al tușitului. Batistele personale nu se împrumută.
- Mâna nu va fi dusă la ochi sau la gură decât după ce a fost spălată cu apă și săpun.

Conform declarațiilor specialiștilor, rata de atac a îmbolnăvirilor cu AH1N1 poate fi de 30%, la nivel mondial, iar rata de mortalitate, în cazul acestor îmbolnăviri, poate ajunge la 2,5%.

(Departamentul Sănătate)

„E bine acasă” – o campanie a revistei *Semnele timpului*

Revista *Semnele timpului* a lansat în luna noiembrie campania națională „E bine acasă”, dedicată informării și sprijinirii celor pentru care e rău acasă: membri ai familiilor destrămate, parteneri înșelați, copii abuzați, femei maltratate și părinți abandonati. Pe lângă informații, organizatorii doresc să ofere și soluții realiste și corecte.

„Ne-am propus să adunăm sub umbrela campaniei o serie de proiecte care să încurajeze reinstaurarea valorilor autentice în viața de familie”, a declarat Norel Iacob, redactorul-șef al revistei *Semnele timpului*.

Pentru a ajunge la publicul larg, tirajul va fi mărit, revista va apărea atât în română, cât și în maghiară, iar prețul va fi păstrat la 4 lei, deși formatul este mai mare și revista are peste 100 de pagini. Numărul special din luna decembrie devine astfel un cadou ușor de procurat și cu impact pentru beneficiari.

„Istoria acestei campanii este una interesantă”, relatează Norel Iacob. „Am fost invitați să prezentăm această revistă în cadrul Grupului de Rugăciune al Parlamentului. Acolo s-a vorbit despre 'Mic Dejun cu Rugăciune', eveniment organizat de acest grup pe data de 10 decembrie și la care participă 150 de invitați din Parlamentul României, parlamentele altor țări europene, Congresul

Statelor Unite și membri ai societății civile. Tematica generală este 'Criza familiei'. Atunci mi-a venit ideea de a ne alătura acestui eveniment. Le-am propus ca revista să fie lansată în cadrul evenimentului, iar noi să o dedicăm acestei teme. În consecință, revista *Semnele timpului*, dedicată familiei, este lansată în Parlamentul României.”

Vă invităm să fiți și dumneavoastră parte a campaniei „E bine acasă!”.

Ziua Exploratorului

În mod oficial, al doilea Sabat din noiembrie este cunoscut de câțiva ani drept Ziua Exploratorului. O astfel de zi poate fi marcată în diferite moduri: fie printr-un program de după-amiază, în cadrul căruia se prezintă materialul special pregătit, uneori chiar de ei înșiși, prin care vor să promoveze programul de exploratori, fie asumându-și responsabilitatea serviciilor divine dintr-un Sabat întreg, de la strângerea colectei și cântările de cor până la mesajul spiritual, așa cum s-a întâmplat în București, Craiova, Pitești, Roșiori etc.

În multe regiuni din țară, exploratorii din diferite zone s-au bucurat de această zi împreună. Exploratorii din Mureș s-au întâlnit în Târgu-Mureș, cei din Timiș, în Timișoara, iar cei din Arad, în Cuvin și prin ceea ce au prezentat au încercat să îi conștientizeze pe oameni de importanța și farmecul acestui program.

Cea mai mare sărbătoare a exploratorilor a fost la Piatra Neamț, unde, în 14 noiembrie, s-au întâlnit mai mult de 300 de exploratori și instructori din Moldova. Prezentări de rapoarte, cântece, seminare, înmânarea premiilor speciale pentru diferite activități din cursul anului, planuri de viitor, mesajul prezentat de pastorul Troy Fitzgerald, specialist în domeniul leadershipului și profesor al Universității adventiste Walla Walla, întâlnirea cu prietenii din tabără și prezentarea planurilor de viitor sub mottoul „2010 + față de ieri” au fost doar câteva dintre ingredientele programului. (Cristina Neagu/Departamentul de Tineret)

Sâmbătă, 31 octombrie, la Pitești, 3 pastori din Conferința Oltenia au răspuns celei mai înalte chemări adresate oamenilor. Beniamin Chircan, Felix Jercan și Lucian Ștefănescu au fost hirotoniți ca pastori în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Poate că nu este la voia întâmplării că în apropierea zilelor libere de la sfârșit de an, cu mese alese, noi să sărbătorim pe 19 decembrie Ziua Mondială a Departamentului Administrarea Creștină a Vieții. Este o problemă pe care Dumnezeu vrea s-o înțelegem, pentru a putea aduce sănătate și prosperitate materială și spirituală în viața noastră.

Donație de 7.000 RON

Acestea au fost cuvintele care au stârnit aplauzele celor 300 de persoane cu eșarfe roz care au alergat duminică, 8 noiembrie, în centrul municipiului Târgu-Mureș la Crosul comunitar „Terry Fox” – „Simțind împreună” organizat de Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă Herghelia în parteneriat cu Primăria Municipiului Târgu-Mureș, Prefectura Mureș, Direcția de Sănătate Publică, Colegiul medicilor, Clinica de Oncologie și Radioterapie Târgu-Mureș și Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie.

„Pe lângă scopul conștientizării beneficiilor exercițiului fizic în aer liber și valoarea lui în prevenirea bolilor, un alt scop al organizării acestui cros a fost susținerea, prin donații, a Clinicii de Oncologie și Radioterapie Târgu-Mureș. Astfel, la sfârșitul crosului am oferit 7.000 de lei reprezentând donațiile celor care au participat la cros plus o donație suplimentară de 4.000 de lei din partea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea”, a spus domnul Daniel Seniuc, directorul

cu programe educaționale în cadrul Centrului de Sănătate și Medicină Preventivă Herghelia.

Referindu-se la acest eveniment, pastorul Horea Tămășan, reprezentantul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a declarat: „Am făcut acest lucru atât ca simbol al dedicării noastre pentru îngrijirea celor care sunt în diferite nevoi sau suferințe, cât și ca o invitație la un stil de viață mai bun prin deschiderea în această zi a Expoziției de Sănătate de la Teatrul Național, expoziție prin care vrem să sprijinim comunitatea mureșeană prin oferirea de analize gratuite. Sperăm ca, astfel, din ce în ce mai mulți oameni să înțeleagă importanța unui stil de viață sănătos.”

„Acești pacienți merită atenția noastră, a comunității. Vă mulțumesc mult pentru gestul dumneavoastră. Această donație ne va ajuta să facem mai multe pentru pacienți”, a declarat, la primirea donațiilor, dr. Cornelia Togănel, șeful Secției de radioterapie din cadrul Clinicii de Oncologie și Radioterapie Târgu-Mureș.

VICTOR CĂȚINEAN

Victor Căținean și-a început călătoria pământească pe data de 31 ianuarie 1917, cam tot atunci când Primul Război Mondial se încheia și, în localitatea Ocnița din județul Bistrița-Năsăud, soseau primii pionieri adventiști de pe acele meleaguri, săteni care se întorceau de pe front și de prin lagăre, aducând cu ei mesajul advent.

După experiențe uimitoare trăite pe frontul celui de-al Doilea Război Mondial (unde s-a comportat ca un adevărat adventist), întorcându-se acasă, primul lucru pe care l-a făcut a fost să încheie legământ cu Dumnezeu! Botezul a avut loc în Comunitatea Ocnița, pe data de 28 martie 1945, iar primii care l-au urmat în scurt timp au fost părinții, frații și rudele.

Din anul 1946 s-a mutat la Filpișu Mare, jud. Mureș, unde în scurt timp a luat ființă o comunitate adventistă chiar în casa lor, funcționând până în anul 1980 când a fost închisă sub presiunea comuniștilor, fiind nevoiți să se transfere la comunitatea din Reghin.

Un mănunchi din multele experiențe trăite cu Dumnezeu de-a lungul vieții, pot fi găsite în cartea *Război pe toate fronturile*, apărută la Editura „Viață și Sănătate” în anul 2008.

Și-a încheiat călătoria așa cum a și trăit-o: liniștit și împăcat cu Dumnezeu și cu oamenii. Ultima dorință pe care o repeta mereu a fost aceasta: „Un singur lucru mai doresc: Vreau să-L văd pe Isus!”

A fost o zi cu lacrimi, dar și cu o mare vijelie și furtună la Reghin unde a avut loc înmormântarea pe 13 octombrie 2009. Dar glorioasă zi a învierii va fi o zi frumoasă, plină de strălucire și de soare! Așteptăm cu multă speranță și dor acea zi!

IONIȚĂ COSMA

Născut la 24 martie 1914 în localitatea Viziru, Brăila, fiind cel mai mic dintre cei 6 copii ai familiei Cristina și Ioniță Cosma, fr. Ioniță Cosma își încheie alergarea pe acest pământ la 1 noiembrie 2009.

De mic copil are parte de o educație sănătoasă, creștină, părinții săi fiind printre primii credincioși adventiști din acel loc. La vârsta de 17 ani încheie legământul de credință cu Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, iar în anul 1940 se căsătorește cu sora Dumitra Gheorghită. Au fost binecuvântați cu 4 copii, 2 băieți și 2 fete, toți rămânând cu familiile lor la credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. A fost un membru activ în biserică, îndepli-

nind diferite slujbe, rămânând la principii, la un „așa zice Domnul.”

Deși a trecut prin multe încercări, trimis pe front imediat după căsătorie, operat în anul 1967 de o boală necruțătoare, pierderea soției în anul 2005, după 65 de ani de conviețuire, nu și-a pierdut niciodată nădejdea în Cel ce i-a fost scut și ajutor. Ajungând la vârsta înaintată de aproape 96 de ani.

Bun povestitor și cu o memorie de invidiat, și-a încântat copiii, nepoții și vizitatorii cu peripețiile și întâmplările din timpul războiului și din viața bisericii.

„Bătrân și sătul de zile” și-a încheiat viața cu speranța revederii cu cei dragi, cu frații, cu speranța întâlnirii cu Mântuitorul la revenirea Sa, după făgăduință, pe norii cerului.

Cuvintele de mângâiere și speranță adventă au fost prezentate de pastorul Daniel Mihăilă, dr. Ene Paulini și pastorul Claudiu Goran.

NĂSTASE VIORICA SOVETOV

Cu durere și speranță, în același timp, familia, în ziua a opta a lunii a noua, anunță încetarea alergării în această viață a soarei Năstase Viorica Sovietov, născută Miler.

După o lungă și nedreaptă suferință, a închis ochii aceea care a fost unul dintre vechii piloni ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Iași și care, ani de-a rândul, a adunat împrejurul său tineri entuziaști în a pricepe drumul către Isus Hristos.

Născută în 1925, se botează în 1939 și devine o lucratoare nobilă, neobosită și plină de idei frumoase în biserică Domnului. Coristă de peste 35 de ani, lucratoare pentru tineret, câteodată poetă, sora Viorica Năstase Sovietov a plecat dintre noi lăsând în urma ei parfumul unui luptător gentil și neobosit, nu înainte de a-și vedea strănepoata și spunându-i aceste ultime cuvinte fiului său, Adrian, cu doar 4 zile înainte de sfârșit: „Eu nu mai pot aici, du-mă la Dumnezeu...”

MARINEL CONSTANTIN

S-a născut la data de 30 mai 1939 în comuna Curtișoara, jud. Olt. Părinții lui, Ion și Zamfira Marinel, părăsesc credința ortodoxă în anul 1930 și se convertesc la credința adventistă. Împreună cu ceilalți frați și surori ale lui, zece la număr, el fiind cel de al șaselea copil dintre cei zece, Costel primește o bună educație creștină de la părinți. În luna februarie 1967 se căsătorește cu Ritivoiu Maria din Râmnicu-Vâlcea, unde se și stabilesc.

Sunt binecuvântați de Dumnezeu cu 2 copii și mai târziu cu 2 nepoți, care au fost bucuria vieții lui, deși locuiau departe de casă, în Germania.

A fost un membru activ în biserică din Râmnicu-Vâlcea, îndeplinind diferite slujbe, fiind binecuvântat și apreciat. Întotdeauna rămănea la „ce stă scris” sau „așa zice Domnul”.

Mulți dintre cei ce l-au cunoscut din biserică și chiar dintre vecini au declarat despre el că a fost un om cu un caracter deosebit, nobil, un bun creștin, un adevărat urmaș al lui Hristos.

Lasă în urmă amintiri frumoase și fapte bune despre care se va vorbi multă vreme. Timp îndelungat s-a luptat cu o boală grea și necruțătoare, dar cu o credință fermă și de neclintit în Tatăl ceresc. N-a murmurat și nu s-a lăsat pradă descurajării până în clipa când Dumnezeu l-a chemat la odihnă la hotarul nopții dintre 22 și 23 octombrie 2009.

Conștient și lucid până în ultima clipă, s-a încredințat Tatălui ceresc pe el și familia lui, până la sunetul trâmbiței când se va întâlni cu cei dragi și cu Mântuitorul în care a crezut cât a trăit.

BACIU GHEORGHE

Baciu Gheorghe, născut la data de 23 octombrie 1913, a fost copilul Mariței și al lui Gheorghe. A rămas fără mamă la vârsta de 16 ani, fiind cel mai mic dintre cei 5 copii.

La data de 4 aprilie 1935 este încorporat în armată, la vânătorii de munte. Se eliberează la data de 21 octombrie 1936 cu gradul de sergent și comandat de grupă. La 13 iulie 1937 se căsătorește cu Constanța Șerban, cu care a trăit 72 de ani. Au avut 6 băieți și 3 trei fete, 22 de nepoți și 17 strănepoți.

După 5 ani de la armată este încorporat în război la data 21 iunie 1941. De multe ori a povestit despre greutățile războiului și cum compatrioți de-ai lui au murit, dar Dumnezeu i-a cruțat viața.

A lucrat apoi ca lăcătuș mecanic la Schela Boldești-Scăieni, județul Prahova, până la data de 31 martie 1969 când este pensionat.

Soția lui, Baciu Constanța, a primit credința în anul 1950 și a fost botezată de pastorul Radu Ieremia.

Baciu Gheorghe l-a acceptat și el pe Hristos cu ajutorul soției sale în anul 1953, și a fost botezat de pastorul Pompilian Sersea, pe 23 august al aceluiași an. Prin harul Domnului, a slujit ca prezbiter timp de aproximativ 30 ani, fiind un bun patriarh și o gazdă foarte primitoare.

După o scurtă suferință, a decedat la data de 8 octombrie 2009. Familia și cunoscuții și-au luat rămas-bun de la el în speranța că, într-o zi, din nou vor cânta împreună imnul pe care îl îndrăgea foarte mult: „Atâta har, ce minunat!”

De ce nu a stat ceasul ?

ALINA BADEA

Am citit demult, demult o întâmplare cu un băiat. Cred că îl chema Ionuț. Era un copil cuminte, ordonat și harnic, însă familia lui era săracă. Tatăl murise, iar mama trebuia să muncească mult ca să poată să facă față cerințelor unei familii cu trei copii mici. Ionuț era cel mai mare – mergea la școală. Era în clasa a patra și învăța bine. Trebuia să se descurce singur – mama nu avea timp să-l ajute la lecții, mai degrabă el o ajuta la diferite treburi ale casei.

Într-o dimineață, când Ionuț se pregătea să plece la școală, mama i-a spus:

– Te rog să fugi până la farmacie să iei ceva pentru fratele tău mai mic. Uite, am rețeta asta mai veche, și doctorul a spus să îi dau la nevoie... Toată

noaptea a avut febră și nu îi scade deloc. Eu nu pot să plec de lângă el. Ai grijă cum umbli cu rețeta și fii atent la bani, să numeri bine restul!

Ionuț ar fi vrut să spună că va întârzia la școală, dar a înțeles că trebuia să meargă la farmacie, așa că a renunțat la micul dejun, a luat rețeta și banii și a ieșit pe ușă îmbrăcându-se din mers. A alergat, dar farmacistul era cam somnoros și nu s-a grăbit deloc. Ionuț se uita disperat la ceasul din farmacie: era deja opt fără douăzeci! Cinci minute până acasă, încă două până lasă ce a cumpărat, apoi cincisprezece până la școală... A ieșit în fugă din farmacie, iar acasă a strigat de la intrare:

– Mami, am venit!

A lăsat medicamentele și restul pe masă în bucătărie, a spus un „Sărut mâna” grăbit, și-a luat ghiozdanul și a ieșit în viteză. Era tare necăjit. Nu mai avea cum să ajungă la timp și învățătorul lui era un om sever. Nu-i plăcea când elevii întârziu. Îi mustra și chiar îi pedepsea, ținându-i în picioare toată ora sau la colț. Și nu primea scuze sau explicații. El era totdeauna punctual. Când suna, era deja la ușa clasei.

Ionuț alerga pe stradă, dar gândul îi alerga mai iute decât picioarele. „Doamne, Te rog, oprește Tu minutarul ceasului!” se ruga el în gând. Dar, când a ajuns la intersecție, ceasul mare de lângă semafor arăta opt fără cinci. El mai avea nevoie cam de șapte minute dacă alerga. „Doamne, Te rog, oprește Tu toate ceasurile din lume, așa cum ai făcut pe vremea împăratului Ezechia, sau oprește soarele în loc, cum ai făcut când Te-a rugat Iosua. Știi că poți! Te rog, Te rog! Tu știi că nu întârzi fiindcă am fost leneș sau neglijent. Dar nu puteam să nu merg la farmacie. Te rog, Doamne, ajută-mă!”

Ionuț de-abia mai putea să respire, dar, din mers, s-a uitat la ceasul de la mâna unui trecător. Era opt fix. Și el era abia lângă poarta școlii, intrarea

elevilor nu era chiar lângă poartă, iar clasa lui era la etaj.

„Doamne, de ce nu ai vrut să faci și pentru mine o minune?” a spus el în gând, în timp ce lacrimile se pregăteau să plece pe obraji. Era tare necăjit. Oare de ce nu l-a ascultat Dumnezeu și pe el ca pe oamenii din Biblie? Pentru că nu s-a rugat în genunchi? Nici Iosua nu a îngenunchiat – era cu sulița în mână când s-a rugat.

Ionuț a mai rărit puțin pasul. Și așa întârziase. Era deja trecut de opt. În școală, liniște, dar... De la etaj se auzea gălăgie. A urcat în grabă și... a văzut minunea!

Colegii lui și învățătorul erau la ușa clasei, iar mecanicul școlii „meșterea” broasca. Se blocase. Toți copiii și învățătorul erau pe lângă mecanic, parcă ar fi vrut să-l ajute sau să-i fure meseria. Nimeni nu a observat că Ionuț a ajuns abia atunci. Au mai trecut câteva minute până ce ușa a putut fi deschisă, iar clanța și broasca au fost puse la loc abia în pauza mare.

Când s-a așezat în bancă, Ionuț respira liniștit, doar obraji erau încă aprinși. De la alergătură? De emoție? De rușine? A închis o clipă ochii și a spus în gând: „Doamne, Te rog să mă ierți că n-am avut încredere că mă ascuți. Îți mulțumesc că mă iubești și mi-ai răspuns cum ai știut Tu. Amin.”

În timp ce își aranja frumos caietul și penarul pe bancă, Ionuț își spunea în gândul lui: „Ce simplu a rezolvat Dumnezeu totul. Și eu care Îi propuneam să strice toate ceasurile...”

Pe fața încă îmbujorată s-a așternut un zâmbet liniștit. Da, Dumnezeu ascultă și azi rugăciunile, la fel ca pe vremuri. Nu trebuie să fii conducător de armată, nici împărat. Dumnezeu ascultă și un copil. E de ajuns să crezi.

În căutarea sensului

Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. (Galateni 2,20)

Un proverb anonim sună astfel: „Noi îi admirăm pe oamenii de geniu, îi invidiem pe oamenii bogați, ne temem de oamenii aflați la putere și ne încredem doar în oamenii de caracter.”

Autorul Epistolei către Galateni e recunoscut în ce privește caracterul, iar mesajul său întotdeauna a fost unul hristocentric. Nu greșim dacă afirmăm că Pavel era preocupat de persoana Lui Isus chiar înainte de convertire. Pe baza asigurărilor liderilor religioși, că Hristos cel răstignit nu a făcut altceva decât să ducă lumea în eroare, iar învierea Lui nu era decât o teorie inventată de ucenici, Pavel a început să facă razii pentru pedepsirea celor „vinovați” de creștinism. Pe drumul Damascului – lucrurile se schimbă, fariseul primește o lumină specială și înțelege că persecuția lui înversunată era îndreptată împotriva unor oameni nevinovați, iar atitudinea lui nu avea nimic comun cu Dumnezeu și nici cu caracterul Său. Urmează zdrobirea lui Pavel, apoi asistăm la paradoxul vieții lui: o răstignire și o înviere. Mort față de păcat, mort față de plăcerile pe care le oferea lumea, mort față de metodele omenești de a dobândi dreptatea, dar, în același timp, viu. Viu pentru Domnul, viu pentru cei în nevoi și viu pentru cei care nu-L cunoșteau pe Isus cel răstignit. Pavel nu a fost mai puțin activ după convertire, față de cum fusese înainte, deoarece orice creștin, după recomandarea lui Isus, trebuie să trăiască „o viață din belșug”.

Ce schimbare! Dintr-un persecutor înfocat, Pavel ajunge să fie un „răstignit

împreună cu Hristos”. După convertire, viața lui se identifică parcă tot mai mult cu cea trăită de Mântuitorul. Câteodată a ales să sufere de foame pentru a împlini lipsurile altora. N-a râvnit niciodată la argintul, aurul, hainele sau proprietățile cuiva. Când își scrie biografia, Pavel nu uită necazurile, bătăile, ocările, întemnițările, naufragiile și sărăcia care au făcut parte din slujirea sa, dar, când trage linia, privind prin prisma veșniciei, spune că suferința de acum nu poate fi pusă în balanță cu slava viitoare.

„Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” După „drumul Damascului”, Pavel nu și-a mai luat timp să privească la oameni. Avea în minte un singur model de viață: Isus Hristos cel răstignit. Vorbind zi de zi, cu și despre Mântuitorul, în mod natural caracterul său a început să prindă formă, constituind un model pentru cei de atunci, din biserica primară, și, de ce nu, și pentru cei din biserica finală.

La sfârșit de istorie, oare avem un răspuns clar la întrebarea: „De ce trăim pe acest pământ?” Ce anume dă sens vieții noastre?

Dacă vom intervieua mai mulți pământeni pentru a afla care este sensul vieții lor, e posibil să rămânem uimiți sau... să ne regăsim printre ei. „Eu unul știu de ce trăiesc. Nu stau degeaba. Scopul meu este un Rolls Royce la scară – o limuzină neagră, cu geamuri fumurii și, neapărat, să fie *full options*.”

Un sportiv mărturisea sincer că trăiește doar pentru a prinde momentul în care să fie declarat lider mondial și astfel toată lumea să știe „cine-i *asul* pe stradă”.

Alții trăiesc numai cu gândul la bani – chiar și noaptea, când dorm, se gândesc la bani. Trăiesc pentru bani și sunt dispuși să moară pentru ei.

Cu șase săptămâni înainte de a muri, Elvis Presley a fost întrebat de un reporter: „Elvis, când ai început să cânti, spuneai că dorești să fii bogat, celebru și fericit. Ai ajuns bogat și celebru. Ești și fericit?” „Din nefericire, nu sunt”, a fost răspunsul megastarului.

Boxerul Cassius Clay a fost și el cotel printre sportivii renumiți de pe glob. A fost în top printre cei din generația sa, iar cei care l-au antrenat s-au împărțășit oarecum de gloria sa. La sfârșit de carieră însă, sportivul a mărturisit tremurând: „Am avut lumea, dar se pare că lumea nu e nimic.”

Într-adevăr, lumea nu înseamnă nimic fără Isus Hristos. Noi, care trăim în această lume, indiferent cât de mult avem, nu valorăm nimic dacă suntem despărțiți de Mântuitorul.

Apostolul Pavel, din proprie experiență, ne împărtășește secretul unei vieți fericite și pline de succes: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.”

Slava lumii trece, popularitatea este doar un accident, bogățiile pot să prindă aripi oricând, cei ce ne cântă astăzi osanale mâine ne vor uita; singurul lucru cu adevărat durabil este un caracter centrat pe iubirea dezinteresată a lui Dumnezeu.

Paul Pauliuc

este președintele
Conferinței Moldova.

Proiectele SEMNELE timpului

Congresul național al
Bloggerilor Creștini

Desfășurați evenimentul la: www.semneletimpului.ro

2.

APRINDE O LUMINĂ

inițiativă națională de sensibilizare a societății față de persoanele cu dizabilități

Donează
până pe 31 martie 2014 o sumă la pe o zi

și ajută la achiziția de echipamente pentru persoanele cu dizabilități

Contact:

Asociația SEMNELE timpului - 0773 0499 6343 0001 ext 1

Asociația SEMNELE timpului - 0773 0499 6343 0003 ext 2

Asociația SEMNELE timpului - 0773 0499 6343 0002 ext 3

*Tuturor activităților de promovare a proiectului se va acorda o sumă de 1000 lei

1.

pentru:

Parteneri înșelați
Soți maltratați
Familii destrămate
Copii abandonați
Părinți abandonanți

E bine acasă!

inițiativă de sensibilizare a societății

Alătură-te campaniei

Oferă ocazia
SEMNELE
timpului

în format special dedicat

Vrei să fii redactor la
Semnele timpului?
Participă la concurs!

Detalii din 10 decembrie pe www.semneletimpului.ro